

DOUGLAS PRESTON
& LINCOLN CHILD

PEKELNÁ SÍRA

Přišel si ďábel pro to, co mu náleží?

PEKELNÁ SÍRA

DOUGLAS PRESTON
& LINCOLN CHILD

Přeložila Věroslava Ončáková

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o.

ve spolupráci s nakladatelstvím Jiří Buchal – BB/art v roce 2014
Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2004 by Lincoln Child and Splendide Mendax, Inc.

Báseň ze str. 163: *The Second Coming* © 1921 W. B. Yeats.

Úryvek z písně Dennise Lindeho ze str. 117: *Burning Love*
© 1972 BMG Entertainment.

Báseň Williama Carlose Williamse ze str. 189: *Paterson*
© 1992 Christopher McGowan.

Hrabě Isidor Ottavio Baldassare Fosco je postavou z románu
The Woman in White (Žena v bílém) (první vydání 1860).
All rights reserved.

Z anglického originálu *Brimstone*
(First published in 2004 by Warner Books,
1271 Avenue of the Americas, New York)
přeložila © 2005 Věroslava Ončáková
Redakce textu: Zuzana Pokorná
Jazyková korektura: Ludmila Böhmová
Grafická úprava obálky © 2005 Jan Matoška

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7461-835-2

*Douglas Preston
věnuje tuto knihu
Barrymu a Jody Turkusovým.*

*Lincoln Child
věnuje tuto knihu
své dceři Veronice.*

Poděkování

Lincoln Child by rád vyjádřil své díky Brucei Swansonovi, Marku Mendelovi, Pat Alloccové, Chrisi a Susan Yangovým, Jerryemu a Terry Hylandovým, MUDr. Anthonyemu Cifellimu, MUDr. Normanovi San Agustinovi a MUDr. Lee Sucknovi za jejich přátelství a pomoc. Nehynoucí díky patří zvláštnímu agentovi Douglasovi Marginimu za rady týkající se New Yorku, New Jersey a záležitostí spjatých s uplatňováním federálního práva. Díky Jill Nowakové za zasvěcené čtení textu. Bob Przybylski byl velmi nápomocen při přesné definici některých detailů střelných zbraní. Díky si zaslouží rovněž Monsignor Bob Diacheck za čtení a komentář rukopisu. Děkuji své rodině, blízké i vzdálenější, za to, že vydrží s excentrickým spisovatelem. Zvláštní poděkování patří mé ženě Luchii a mé dceři Veronice za jejich lásku a podporu.

Douglas Preston zůstává velmi zavázán Alessandrovi Lazzimu za laskavé pozvání na lov kance na jeho panství v toskánských Apeninách. Děkuji Mariovi Spezimu za poskytnutí velmi užitečných informací o práci italských karabiniérů a vyšetřování zločinů obecně. Rád bych vyjádřil své uznání Mariovi Alfierovi za pomoc s neapolským dialektem. Některé scény v románu by jen těžko vznikly bez laskavé pomoci mnoha lidí: jsou to zejména rodina Cappelliniových, která vlastní Castello di Verrazzano v Greve; rodina Mattaových, majitelů Castello Vicchiomaggio; mniši v La Verna a Sacro Speco, Subiaco. Můj dík za pomoc si zaslouží rovněž Niccoló Capponi a náš překladatel z italštiny Andrea Carlo Capi za rady a podporu. Děkuji Andreovi Pinkettsovi za to, že nám propůjčil své slavné jméno. V neposlední řadě chci znovu poděkovat své rodině, které nelze nikdy dostatečně poděkovat. Jejimi členy jsou Isaac, Aletheia, Selene a Christine.

A jako vždycky chceme poděkovat zejména těm lidem, kteří se starají, aby romány „z dílny“ Preston-Child mohly vůbec spatřit světlo světa. Jsou to Jaime Levine, Jamie Raab, Eric Simonoff, Eadie Klemm a Matthew Snyder.

Na závěr bychom se chtěli distancovat od všech nesprávných interpretací Písma svatého, kterých se dopustil Wayne P. Buck, a veškerých nesprávných

využití zlatého řezu profesorem Von Menckem. Všechny osoby, policejní oddělení, společnosti, instituce, vládní úřadovny a jejich umístění v Americe i v Itálii, o nichž je v tomto románu zmínka, jsou buď smyšlené, nebo byly použity fiktivně.

1

AGNES TORRESOVÁ ZASTAVILA SVŮJ BÍLÝ FORD ESCORT NA MALÉM PARKOVIŠTI za živým plotem a vykročila do chladného úsvitu. Živý plot byl tři a půl metru vysoký a neproniknutelný jako cihlová zeď. Z ulice byla vidět jen špička šindelové střechy velkého domu. Agnes však slyšela burácení příboje a ve vzduchu cítila sůl z oceánu za ním.

Pečlivě zamkla vůz – opatrnost je vždy na místě, dokonce i v těchto končinách – a v objemném svazku klíčů hledala ten pravý, který potom vsunula do zámku. Těžká plechová vrata se otevřela dovnitř na rozlehlý zelený trávník, který se svažoval tři sta metrů k pláži lemované po stranách dvěma dunami. Rozblikalo se červené světlo na panelu s tlačítky vedle vrat z vnitřní strany. Rozechvělými prsty zadala kód. Měla třicet vteřin, než se rozeřvou sirény. Jednou upustila klíče na zem a nestačila navolit včas správnou kombinaci a ta věc vzbudila prakticky celé město. Dokonce tehdy přijely tři policejní vozy. Pan Jeremy se tak zlobil, až měla dojem, že bude dštít oheň – zkrátka něco strašného.

Agnes stiskla poslední tlačítko a světlo přeskočilo na zelenou. S úlevou vydechla, zamkla vrata a pokřížovala se. Potom vyndala růženec, uctivě podržela mezi prsty první korálek. Až teď byla úplně připravená, otočila se a odkolébala se na krátkých, silných nohách pomalu přes trávník, aby měla dost času na tiché přeříkání Otčenáše, Zdrávas Maria a Pochválen buď ve španělštině. Vždy, když vcházela do Grove Estate, přeříkala deset modliteb na růženci.

Vynořil se před ní obrovský dům, jediné okno ve špici střechy nevlídně shlíželo jako oko Kyklopa, žluté proti ocelové šedi domu a oblohy. Racci nad ním kroužili a neklidně křičeli.

Agnes to překvapilo. Nevzpomínala si, že by tam takové světlo někdy viděla. Co dělá pan Jeremy v mansardě v sedm hodin ráno? Obvykle nevstal z postele před polednem.

Odríkala modlitby do konce, schovala růženec a znovu se pokřížovala: rychlým, automatickým pohybem drsné ruky, na níž zanechala stopy celá

desetiletí domácích prací. Doufala, že pan Jeremy ještě není vzhůru. Ráda pracovala v prázdném domě, když vstal, bývalo to pokaždé velmi nepříjemné: popel z cigaret odklepával na podlahu hned po tahu mopem, nádobí navršil do dřezu, sotva domyla, donekonečna si jen pro sebe něco brebtal a klel, do telefonu nebo nad novinami, potom se pokaždé drsně zasmál. Hlas měl jako rezavý nůž – protínal a prořezával vzduch. Byl hubený a lakomý a páchl cigaretami. Při obědě pil brandy a celé dny a noci hostil homosexuály. Jednou se s ní pokoušel mluvit španělsky, ale tomu udělala rychlý konec. Španělsky s ní mluvili jen lidé z rodiny a přátelé. A Agnes Torresová navíc mluvila perfektně anglicky.

Na druhou stranu za svůj život pracovala u mnoha lidí a pan Jeremy se k ní choval velmi korektně. Platil jí dobře, vždycky včas, nikdy ji nežádal, aby se zdržela, nikdy jí neměnil pracovní dobu a nikdy ji neobvinil z krádeže. Jednou, někdy na začátku, se v její přítomnosti rouhal Bohu, upozornila ho na to, on se docela zdvořile omluvil a už to nikdy neudělal.

Šla po klikaté cestičce z dlažebních kamenů k zadním dveřím, zasunula druhý klíč a znovu si nervózně pohrávala s tlačítky na panelu, aby vypnula vnitřní alarm.

Dům byl ponurý a šedivý s okny se svislými příčlemi vepředu, odkud byl výhled na dlouhou, chaluhami pokrytou pláž ubíhající ke hrozivému oceánu. Burácení příboje tady slyšela tlumeně. Z domu sálalo horko. To bylo nanejvýš nezvyklé.

Dýchala nosem. Ve vzduchu se vznášel podivný zápach, jako když někdo nechá tučnou pečení příliš dlouho v troubě. Dokolébala se do kuchyně, ale byla prázdná. Hromada nádobí a nepořádek jako vždycky, všude okorálé zbytky jídel, a přece ten zápach nevycházel odtud. Vypadalo to, že pan Jeremy předchozího večera vařil rybu. V úterý k němu obvykle nechodila uklízet, ale v pondělí pořádal další ze svých „slavnostních večeří“. Od Svátku práce, tedy prvního pondělí v září, už uplynul celý měsíc, ale víkendové večírky v domě pana Jeremyho potrvají až do listopadu.

Šla do obývacího pokoje a znovu začichala. Něco se někde docela určitě vařilo. A v tom zápachu bylo ještě něco navíc, jako by si někdo hrál se zápalkami.

Agnes Torresová pocítila nejasné znepokojení. Všechno jí připadalo více méně stejné, jako když předchozího odpoledne ve dvě hodiny odešla. Snad jen popelníky teď přetékal nedopalky cigaret a prázdné lahve od vína jako vždy někdo narovnal na kredenc, špinavé nádobí se vršilo v dřezu a kdosi pohodil kus měkkého sýra na běhoun a rozšlápl ho.

Zdvihla kulatý obličej a znovu zavětrila. Zápach vycházel shora.

Vyšla po schodech, našlapovala měkce, na podestě se zastavila a začichala. Po špičkách prošla kolem Groveovy pracovny a ložnice, pokračovala dál halou, po dalších schodech až ke dveřím ve druhém poschodí. V tom místě byl zápach silnější a vzduch těžší, teplejší. Vzala za kliku, ale bylo zamčeno.

Vyndala svazek klíčů, probrala je a dveře jedním z nich odemkla. *Madre de Dios* – zápach byl mnohem horší. Vyšla po zbývajících strmých schodech – jeden, druhý, třetí, na každém stupni nechala své artrotické nohy na okamžik odpočinout. Znovu se zastavila nahoře, ztěžka dýchala.

Podkroví bylo veliké, jedna dlouhá hala, z níž se vcházelo do šesti nepoužívaných dětských ložnic, herny, několika koupelen a nezařízeného podkrovního prostoru nacpaného nábytkem, bednami a přišernými moderními malbami.

Na protějším konci haly, pode dveřmi poslední ložnice, uviděla pruh žlutého světla.

Popošla o několik váhavých kroků, zastavila se, znovu se pokřížovala. Srdce jí bušilo, ale když v ruce svírala růženec, věděla, že je v bezpečí. U dveří byl zápach ještě horší.

Zlehka zaklepala, jen pro případ, že by tam spal některý z hostů, který má kocovinu nebo je mu zle. Ale odpovědi se nedočkala. Vzala za knoflík u dveří, k jejímu překvapení byl teplý na dotek. Tady snad hořelo. Usnul někdo s cigaretou v ruce? Stoprocentně cítila slabý zápach kouře, ale jako by to nebyl jenom kouř, ale něco silnějšího. Něco odporného.

Zkusila otočit knoflíkem, bylo zamčeno. Připomnělo jí to dobu, když jako malá holka chodila do klášterní školy. Bláznivá stará sestra Anna zemřela a dveře museli otevřít násilím.

Někdo na druhé straně potřebuje možná pomoc, třeba je někomu hodně zle. Znovu zašátrala mezi klíči. Nevěděla, který tam patří, a ten správný našla až na desátý pokus. Zatajila dech, odemkla dveře, ale pootevěřely se jen o kousek a na něco narazily. Zatlačila ještě víc a z druhé strany zaslechla rachot.

Santa María, vždyť to vzbudí pana Jeremyho. Počkala, ale neslyšela žádné kroky, žádné bouchnutí dveří od koupelny ani spláchnutí toalety – žádný ze zvuků, jimiž by jí dal jasně na vědomí, že se začíná zlobit.

Zatlačila na dveře, aby do nich mohla strčit hlavu, zadržovala dech před strašlivým zápachem. V místnosti se vznášela lehká kouřová clona, bylo tam vedro jako v peci. Místnost zůstávala celé roky zavřená – pan Jeremy se štilil dětí – a zaprášené pavučiny visely z oprýskaných ozdobných lišt. Ten rámus způsobil pojízdný zdobený kabinet, který ležel převržený u dveří.

Vlastně všechen nábytek někdo přisunul ke dveřím. Postel jako jediná zůstala na vzdálené straně pokoje. Na ní ležel pan Jeremy. Oblečený.

„Pane Jeremy?“

Ale Agnes Torresová věděla, že se odpovědi nedočká. Pan Jeremy nespál. Oči sežehnuté na uhel měl navždy otevřené, kužel popela, v nějž se proměnila jeho ústa, ztuhl ve výkřiku a zčernalý jazyk, zduřelý na velikost odulé klobásy, z nich vyčníval vzhůru jako žerd'. Spící muž by neležel s lokty zdviženými nad postelí, pěstmi zaťatými s takovou silou, že mezi prsty prosakovala krev. Spící muž by neměl ohořelý a propadlý trup, jako když se spálí kláda. V dětství v Kolumbii viděla spoustu mrtvých lidí. Pan Jeremy vypadal hůř než kdokoli z nich.

Slyšela čísi hlas a uvědomila si, že patří jí samé, mumlá si *En el nombre del Padre, y del Hijo, y del Espíritu Santo...* Znovu se pokřížovala, vylovila růženec, nemohla se ani pohnout, nedokázala odtrhnout oči od té spouště. Na podlaze, přímo v nohách postele, uviděla sežehnutý otisk: Agnes to znamení poznala.

V ten okamžik přesně pochopila, co se panu Jeremymu Groveovi stalo.

Z hrdla se jí vydral přidušený výkřik a náhle v sobě našla dost sil, aby vycouvala z místnosti a zavřela za sebou. Našla ten správný klíč a zamkla. Při tom všem mumlala *Creo en Dios, Padre todopoderoso, creador del cielo y de la tierra*. Několikrát se znovu pokřížovala, pevně svírala růženec a přitiskla ho k hrudi, když krok za krokem couvala přes halu. Vzlyky se mísily s odříkávanými modlitbami.

Rozebraný otisk kopyta vypálený do podlahy vyjadřoval všechno, co potřebovala vědět. Dábel si pro Jeremyho Grovea nakonec přišel.

2

SERŽANT NA OKAMŽIK PŘESTAL NATAHOVAT ŽLUTOU POLICEJNÍ PÁSKU a záštiplně se zahleděl na místo činu. Tahle nepříjemná záležitost zanedlouho přeroste v hodně velikou polízanici. Zábrany postavili příliš pozdě a čumilové zaplavili pláž a duny, takže zničili veškeré stopy, které by mohli najít v písku. Taky je postavili na špatných místech a bylo zapotřebí je přesunout, protože za nimi zůstaly dva range rovery a jejich majitelé, on a ona, teď pobíhali kolem svých aut a vykřikovali cosi o velmi důležitých schůzkách (kadeřník, tenis), oháněli se mobilními telefony a vyhrožovali, že si zavolají právníky.

Vlhké plesknutí, které ucítil na rameni, bylo poslední kapkou. V Southamptonu na Long Islandu se psal šestnáctý říjen a člověka s nejhorší pověstí široko daleko právě našli zavražděného v posteli.

Slyšel hlas poručíka Braskieho: „Seržante, vynechal jste živé ploty! Neřekl jsem vám snad, že máte páskou označit *celé* místo činu?“

Seržant se neobtěžoval s odpovědí a začal žlutou páskou ovíjet plot kolem Grove Estate. Jako by tříapůlmetrové keře s ukrytými skládacími drátěnými zátarasý nebyly dostatečnou překážkou pro reportéry, ale plastová páska ano. Viděl, jak se sjíždějí nákladní vozy s logy televizních společností, dodávky se satelitním vybavením, a slyšel vzdálené hučení helikoptéry. Místní novináři se nahrnuli k zábraně v Dune Road, dohadovali se s policisty. Mezitím přijely policejní posily ze Sag Harboru a East Hamptonu společně se skupinou policistů z oddělení vražd ze South Forku. Poručík rozestavěl nově příchozí na pláži a duny a marně se pokoušel udržet veřejnost v patřičné vzdálenosti. Přijeli také technici z jednotky pro ohledání místa činu a seržant se díval, jak vstupují do domu, v rukou kovové kufříky s kriminalistickým laboratorním vybavením. Bývaly časy, kdy s nimi chodil i on sám, dokonce řídil jejich práci – ale to už bylo hodně dávno a na jiném místě.

Dál věšel pásku na živý plot, až se dostal k dunám u pláže. Pár policistů už tam hlídalo vyznačený prostor. Dav lidí zachovával poslušnost, všichni jako ta boží hovádka upírali pohledy na panství se šindelovou střechou se špičkami a věžičkami a podivně vyhlížejícími okny. Všechno se postupně

proměňovalo ve společenský dýchánek. Kdosi pustil kazetový magnetofon a pár polonahých chlápku si otevřelo plechovky piva. Byl nezvykle horký den babího léta a všichni na sobě měli šortky nebo plavky, jako by odmítali přiznat, že léto končí. Seržant se ušklíbl při představě, jak budou tahle pěkně tvarovaná těla vypadat po dvaceti letech popíjení piva a požívání chipsů. Nejspíš hodně podobně jako to jeho.

Ohlédl se k domu a uviděl techniky, jak lezou po čtyřech po trávníku a kolem nich si vykračuje poručík. Ten chlap prostě ničemu nerozumí. Znovu ho bodlo u srdce. Takže tady hlídá čumily, jeho talent a veškerý výcvik jsou k ničemu. Opravdová policejní práce probíhá jinde.

Ted' nemá smysl o tom uvažovat.

Z nákladních vozů televizních stanic vyndali všechno potřebné, kamery připravené v jednom shluku na místě s výhodným úhlem pohledu na usedlost, reportéři se vzhledem reklamních krasavců neustále hovořili do mikrofonů. Pak se stalo něco neuvěřitelného: poručík Braskie odešel od jednotky techniků a mířil ke kamerám. Přitahovaly ho jako čerstvá hromada trusu mouchu.

Seržant zavrtěl hlavou. Neuvěřitelné.

Uviděl nějakého člověka, jak předkloněný kličkuje mezi dunami. Vydal se za ním, aby mu znemožnil vstup na kraj trávníku. Byl to fotograf. Než k němu seržant došel, už klečel na kolenou a namířil objektiv velikosti slovního chobotu na jednoho z vyšetřovatelů z oddělení vražd z East Hamp-tonu, který na verandě zpovídal služebnou.

Seržant položil ruku na objektiv a jemně ho odsunul stranou.

„Nechte toho.“

„Ale no tak, prosím vás –“

„Nechcete, abych vám zabavil film, že ne?“ Mluvil laskavým tónem.

Vždycky měl slabost pro lidi, kteří se jen snaží dělat svoji práci, i když jsou od tisku.

Muž vstal, poodešel, otočil se, aby udělal poslední záběr, a potom odcupital. Seržant se vracel k domu. Šel s větrem v zádech k nesourodému sídlu, ve vzduchu se vznášel podivný zápach, připomínal ohňostroj nebo něco podobného. Všiml si, že poručík v tu chvíli stojí uprostřed půlkruhu televizních kamer a užívá si toho plnými doušky. Braskie měl v úmyslu ucházet se v příštích volbách o místo náčelníka, a protože současný velitel byl zrovna na dovolené, nemohla se mu naskytnout lepší příležitost, jedině že by vraždil sám velitel.

Seržant to vzal oklikou kolem trávníku a potom zkratkou za kachním rybníčkem a fontánou, držel se z cesty policistům, kteří ohledávali místo činu.

Když obcházel živé ploty, v dálce u rybníčka uviděl nějakého muže, jak drobí kachnám chleba. Byl oblečený jako turista, v tom nejkřiklavějším oblečení – havajské košile v zářivých barvách a obrovských šortkách se spoustou kapes. I když léto skončilo před více než měsícem, zdálo se, že ten člověk je po dlouhé a studené zimě na sluníčku poprvé. Možná i po tuctu zim. Měl-li seržant sympatie k fotografovi nebo reportérovi, který se snaží dělat svoji práci, naprosto vůbec netoleroval turisty. V jeho očích představovali spodinu společnosti.

„Haló, vy tam!“

Muž vzhlédl.

„Co tady děláte? Jak si to představujete? Nevíte snad, že tohle je místo činu?“

„Vím, policisto, a omlouvám se –“

„Tak odtud koukejte zmizet.“

„Ale seržante, kachny přece musí dostat nažrat. Je mi jasné, že je každé ráno někdo krmí, ale dneska, jak víte –“ Usmál se a pokrčil rameny.

Seržant tomu nemohl uvěřit. Někoho tady zabili a tenhle cvok se stará o kachny?

„Ukažte mi průkaz totožnosti.“

„Samozřejmě, samozřejmě.“ Muž sáhl do jedné kapsy, potom do druhé a nakonec se na strážníka rozpačitě zadíval. „Omlouvám se. Natáhl jsem na sebe tyhle šortky, hned jak se ke mně ta strašná zpráva donesla, ale doklady nejspíš zůstaly v kapse saka, co jsem měl na sobě večer.“ Newyorský přízvuk seržanta rozčiloval.

Podíval se na toho muže. Za normálních okolností by ho jednoduše vykázal za vymezený prostor. Ale připadal mu zvláštní. Především to oblečení – všechno úplně nové, ještě z něj byl cítit obchod s pánskou konfekcí. Navíc kombinace barev a vzorů byla tak ohavná, až měl dojem, že ten člověk prostě nazdařbůh sundal z ramínek venkovského butiku, co mu první přišlo pod ruku. Bylo to něco víc než nevкус – byla to maska.

„Dojdu –“

„Ne, nedojdete.“ Seržant vyndal zápisník, otočil několik listů a naslinil tužku. „Bydlíte tady v místě?“

„Na týden jsem si pronajal dům v Amagansettu.“

„Adresa?“

„Brickman House, Windmill Lane.“

Další zbohatlický blbeček. „A vaše trvalá adresa?“

„Tak to je Dakota, Central Park West.“

Seržant se zarazil. *Ale, tomu se říká náhoda.* Nahlas se zeptal: „Jméno?“

„Podívejte, seržante, vážně, jestli je to problém, tak jenom dojdou –“

„Vaše křestní jméno, *pane?*“ zeptal se přísnějším hlasem.

„Je to skutečně nutné? Dost komplikovaně se píše i vyslovuje. Často si říkám, co tím moje matka myslela –“

Seržant si ho prohlédl od hlavy k patě. Ještě jednu legráčku tenhle pacholek utrousí a má pouta na rukou.

„Tak znovu. Křestní jméno?“

„Aloysius.“

„Jak se to píše?“

Muž mu to řekl.

„Příjmení?“

„Pendergast.“

Seržant začal psát, potom se zarazil. Pomalu vzhlédl. Najednou nevnímal to děsivé oblečení, jen zíral do obličeje, který tak dobře znal. Blondaté, skoro bílé vlasy, šedé oči, jemně modelované rysy, pleť bledá a průsvitná jako mramor.

„*Pendergaste?*“

„Ano, já osobně, můj milý Vincente.“ Newyorský přízvuk vzal za své a místo něj slyšel živou, velmi kulturní jižanskou výslovnost s protahovými samohláskami.

„Co tady děláte?“

„Totéž bych se mohl zeptat já vás.“

Vincent D'Agosta cítil, jak rudne. Když naposledy viděl Pendergasta, byl ještě hrdý poručík newyorské policie. A teď tady, v tomhle Prdelákově, jako obyčejný seržant omotává živé ploty policejní páskou.

„Byl jsem v Amagansettu, když mě zastihla zpráva o předčasném odchodu Jeremyho Grovea. Jak bych mohl odolat? Omlouvám se za to oblečení, ale potřeboval jsem se dostat na místo co nejrychleji.“

„Vy ten případ vyšetřujete?“

„Dokud nejsem oficiálně *jmenován*, nemohu dělat nic než krmit kachny. Na mém posledním případu jsem pracoval bez zplnomocnění, a to vysoce postaveným lidem, řekněme, poněkud pocuchalo nervy. Musím říct, Vincente, že naše náhodné setkání je pro mě nanejvýš vítané překvapení.“

„Pro mě taky,“ přitakal D'Agosta a znovu zčervenal. „Omlouvám se, ale nejsem tady zrovna v nejlepším postavení –“

Pendergast ho chytil za paži. „Později budeme mít spoustu času si pohovořit. Teď k nám podle všeho kráčí někdo hodně důležitý a nezdá se mi dobře naladěný.“

Zezadu se ozval hluboký, výhružný hlas: „Velmi nerad vyrušuji.“ D'Agosta se otočil, před ním stál poručík Braskie.

Zarazil se s pohledem upřeným na Pendergasta, pak se znovu obrátil k D'Agostovi: „Možná se mylím, seržante, ale není tohle náhodou *nedovolený vstup jednotlivce na místo činu*?“

„Tedy, ehm, poručíku, my jsme –“ D'Agosta hleděl na Pendergasta.

„Tohle není váš *kamarád*, že ne?“

„Popravdě řečeno –“

„Seržant mi právě dával pokyn k odchodu,“ vložil se do toho zdvořile Pendergast.

„Vážně? A mohu být natolik smělý, abych se vás zeptal, co tady, pane, vlastně děláte?“

„Krmím kachny.“

„Krmíte kachny.“ D'Agosta viděl, jak Braskie rudne v obličeji. Ze všeho nejvíc si přál, aby Pendergast co nejrychleji vyndal svůj policejní odznak.

„Takže, pane,“ pokračoval Braskie, „to je skutečně záslužná věc. Ukažte mi průkaz totožnosti.“

D'Agosta samolibě čekal. Tak to bude dobré.

„Právě jsem to vysvětloval tady policistovi. Nechal jsem doma všechny doklady –“

Braskie se otočil na D'Agostu, všiml si bločku v jeho ruce. „Máte o tomhle muži nějaké informace?“

„Ano.“ D'Agosta se podíval na Pendergasta téměř prosebně, ale obličej agenta FBI nevyjadřoval zhola nic.

„Zeptal jste se ho, jak prošel přes policejní kordon?“

„Ne –“

„Nemáte pocit, že byste to třeba měl udělat?“

„Přišel jsem boční branou z Little Dune Road,“ vložil se do toho Pendergast.

„To není možné. Je zamčená. Sám jsem to kontroloval.“

„Třeba je vadný zámek. Alespoň mně připadalo, že se mi v ruce sám od sebe odemkl.“

Braskie se otočil na D'Agostu: „Tak konečně můžete udělat něco užitečného. Jděte ucpat tu díru, seržante. A hlase se u mě v jedenáct hodin. *Přesně*. Musíme si promluvit. A vás, pane, odvedu z tohoto pozemku.“

„Děkuji vám, poručíku.“

D'Agosta ohromeně zíral na vzdalující se postavu poručíka Braskieho, za nímž kráčel Pendergast s rukama v kapsách boulovitých šortek, s hlavou zakloněnou, jako by lapal po vzduchu.

3

PORUČÍK L. P. BRASKIE JR. Z POLICEJNÍHO ODDĚLENÍ V SOUTHAMPTONU stál pod drátěným mřížovým vinice a sledoval, jak tým policistů pročesává rozlehlou travnatou plochu ve snaze najít nějaké stopy. V obličejí měl flegmatickou masku profesionála, když pomyslel na to, jak náčelník MacCready hraje golf na Vysočině ve Skotsku. V duchu si představoval podzimní golfové hřiště v St. Andrews: úzké klikaté travnaté cestičky, pochmurný hrad, za ním pusté vřesoviště. Počká ještě do zítřka, zavolá šéfovi a podá mu informace o tom, co se děje. MacCready byl náčelníkem u policie dvacet let a jeho výlet za golfem byl jen dalším důvodem, proč Southampton potřebuje změnu. Braskie je místní, vyrostl tady, má ve městě své kořeny a také přátele na radnici. Podařilo se mu navázat velmi silné vztahy i s lidmi, kteří přijíždějí na léto. Službička tady a službička jinde dokážou divy. Rozjel to na obě strany. Dobře rozehrál karty.

A teď tohle. Za týden dva tohle vyřeší, a až přijdou v listopadu volby, bude jistým vítězem. Možná by měl MacCreadymu zavolat pozítří: *Šéfe, vážně jsem se hodně dlouho rozmýšlel, jestli vás mám vyrušovat na vaší zasloužené dovolené...*

Braskie z dlouhé zkušenosti na oddělení vražd v South Forku věděl, že při vyšetřování takového případu bývá velmi často nejdůležitějších prvních dvacet čtyři hodin. Faktem zůstává, že pokud nenarazíte na stopu a okamžitě se po ní nevydáte, můžete to klidně zabalit. Stačí najít začátek a konec a všechno kolem – výmluvné důkazy, vražedná zbraň, svědci, motiv – vytvoří určitý řetěz, který povede ke zdárnému řešení. Braskie neměl za úkol všechno odříti sám, ale musel zajistit, aby všichni ostatní dělali svou práci. A v duchu ho napadlo, že slabým článkem řetězu je seržant Vincent D'Agosta. Neudělal, co mu řekl. Sám to věděl lépe. Věc se měla tak, že D'Agosta byl sám kdysi poručíkem na oddělení vražd Newyorského policejního sboru. A byl dobrý. Od policie odešel, aby psal detektivky, odstěhoval se do Kanady, zůstal bez peněz a musel se pěkně schlíple vrátit. V New Yorku přes veškerou snahu nenašel žádnou práci, a tak skončil tady. Kdyby byl Braskie šéfem, nikdy by

nikoho takového nepřijal – chlapa, který možná svojí práci rozumí, ale je jedna velká potřeba. Není týmový hráč. Hned se naježí.

Braskie se podíval na hodinky. Jedenáct. My o vlku a vlk za humny. Sledoval D'Agostu, jak se blíží k vinici – to je tedy týpek, černé vlasy mu padají přes límec, roste mu břicho, k ničemu nemá ten správný přístup. Sem do Southamptonu se vůbec nehodí. Není divu, že manželka tohoto chlápka zůstala s jejich jediným dítětem v Kanadě.

„Pane,“ i tohle jediné slovo D'Agosta dokázal říci s lehkou povýšeností.

Braskie se znovu zadíval na skupinu policistů, kteří pročešávali trávník. „Tohle je hodně důležitý případ, seržante.“

Muž přikývl.

Braskie přimhouřil oči, zadíval se směrem k domu a k moři. „Nemůžeme si dovolit to zmršit.“

„Ne, pane.“

„To od vás moc rád slyším. Musím vám říct, D'Agosto, že od té doby, co jste k nám nastoupil, dáváte jasně najevo, že Southampton je přesně to místo, kde nechcete být.“

D'Agosta neříkal nic.

Braskie se na něj s povzdechem zpříma podíval, ale v jeho tváři uviděl jen výbojný výraz. „Seržante D'Agosto, vážně vám to musím vysvětlovat? Jste *tady*. Jste seržantem policejního oddělení v Southamptonu. Akceptujte to laskavě.“

„Nerozumím vám, pane.“

Už mu to začalo lézt na nervy. „D'Agosto, čtu ve vás jako v knize. Je mi úplně jedno, co vás v životě potkalo. Potřebuju jen, abyste se držel stanoveného postupu.“

D'Agosta neodpověděl.

„Tak třeba dneska ráno. Viděl jsem, jak si povídáte s tím narušitelem dobrejch pět minut. Proto jsem zasáhl. *Nechci* vám stát za zadkem, ale nemůžu dopustit, aby můj seržant ubíjel čas tím, že nějakému blbounovi vysvětluje, proč musí odejít. Toho chlapa jste měl vyhodit rovnou, naprosto bez diskusí. Nemůžete věci dělat po svém. To prostě nejde.“

Odmlčel se, upřeně si seržanta měřil, připadalo mu, že se uculuje. Tenhle chlápek má opravdu problém.

Poručík zahlédl vpravo postavu v křiklavém oblečení. Byl to ten kašpar v havajské košili a pytlovitých šortkách s drahými slunečními brýlemi. K vinohradu přicházel s klidem člověka, který se znovu dostal *přes* policejní kordon.

„Seržante, zatkněte toho muže a přečtěte mu jeho práva,“ nařídil Braskie tiše D'Agostovi.

„Počkejte, poručíku –“

Nemohl tomu uvěřit: D'Agosta se s ním hodlal dohadovat. Po tom všem, co mu právě řekl. „Seržante, mám dojem, že jsem vám právě dal rozkaz,“ připomněl ještě tišším hlasem a otočil se k příchozímu. „Doufám, že tentokrát máte doklady u sebe.“

„Tentokrát ano.“ Muž sáhl do kapsy.

„Ne, já je nechci vidět, prokristapána. To si schovejte pro seržanta, co má službu na stanici.“

Ale to už ten chlap plynulým pohybem vytáhl náprsní tašku, a když ji otevřel, Braskie zahlédl záblesk zlata.

„Co to –?“ Poručík zůstal strnule hledět.

„Zvláštní agent Pendergast, Federální vyšetřovací úřad.“

Poručík cítil, jak se mu krev valí do tváří. Ten člověk ho shodil. A neexistoval jediný důvod, aby FBI měla oprávnění jakkoli zasahovat. Nebo že by ano? Polkl. S tímhle bylo třeba jednat s velkou opatrností. „Aha.“

Náprsní taška se s klapnutím zavřela a zmizela.

„Nějaký zvláštní důvod, proč o to mají federálové zájem?“ zeptal se Braskie a snažil se ovládat svůj hlas. „Postupujeme jako při normální vraždě.“

„Je možné, že zabiják nebo zabijáci přijeli a zase odjeli na lodi přes úžinu. Třeba do Connecticutu.“

„A?“

„Mezistátní let.“

„To je ale dost daleko, ne?“

„Právě proto.“

Jo, jistě. Grove určitě pral peníze nebo obchodoval s drogami. Nebo možná byl zapletený do terorismu. Dneska, se vším bordelem všude na světě, si člověk nemůže ani ulevit bez toho, že by se na něj sesypala horda federálů jako tuna hnoje. Ať je ten případ jakýkoli, tohle dává všemu úplně jiný rozměr a on z toho musí vytěžit maximum.

Poručík polkl, napřáhl ruku. „Vítám vás v Southamptonu, agente Pendergaste. Pokud bychom pro vás já nebo naše policejní oddělení mohli něco udělat, dejte mi vědět. Náš velitel má dovolenou a já ho zastupuju, takže v případě potřeby za mnou jednoduše zajděte. Jsme vám k službám.“

Mužův stisk byl chladný a strohý. Jako ostatně i on sám. Braskie takového federála ještě nikdy neviděl. Byl dokonce ještě bledší než ten umělec, co sem kdysi jezdíval – jak se jmenoval? – takový podivný blondák, který předváděl Marilyn Monroe. Podzim nepodzim, tenhle chlápek vždycky, když se chýlil den, potřeboval vypít džbáněk martini, než se vůbec mohl posadit.

„Tak a teď, když jsme si to všechno pěkně vysvětlili,“ pronesl Pendergast mile, „bych vás poprosil o laskavost. Rád bych si to tu s vámi prohlédl. Bezprostřední úkony jsou již dozajista provedeny, takže máme volnou cestu.“ Podíval se na D'Agostu. „Doprovodíte nás, seržante?“

„Ano, pane.“

Braskie si povzdechl. Příjezd FBI se podobal tomu, když člověk chytne chřipku: nemůže s tím nic udělat – jen čekat, až bolesti hlavy, horečka a průjem pominou.

4

VINCENT D'AGOSTA ŠEL ZA PENDERGASTEM A BRASKIEM PŘES TRÁVNÍK. O kousek dál, ve stínu rozlehlého patia, si tým vyšetřovatelů z oddělení vražd ze South Forku postavil provizorní vyšetřovací středisko s videokamerou. Kromě služebné, která našla tělo, nebylo koho vyslýchat, ale Pendergast zamířil právě do tohoto stinného místa, tak rychle, že D'Agosta a Braskie museli skoro běžet, aby mu stačili.

Vrchní detektiv z East Hamptonu vstal. D'Agosta toho muže ještě nikdy neviděl, byl malý a tmavý, měl velké černé oči a dlouhé řasy.

„Detektiv Tony Innocente,“ představil ho Braskie. „Zvláštní agent Pendergast, FBI.“

Innocente vstal a podal mu ruku.

Služebná, malá žena s apatickým výrazem, seděla za stolem. Na to, že před chvílí našla mrtvolu, vypadala velmi vyrovnaně, jen v očích byl patrný znepokojený lesk.

Pendergast jí s mírnou poklonou podal ruku. „Agent Pendergast.“

„Agnes Torresová.“

„Mohu?“ Pendergast se tázavě podíval na Innocentea.

„Samozřejmě. Video nahrává, k vašim službám.“

„Paní Torresová –“

„Slečna.“

„Děkuji. Slečno Torresová, věříte v Boha?“

Innocente si vyměnil pohled s ostatními detektivy. Rozhostilo se rozpačité ticho.

„Ano,“ přitakala.

„Jste oddaná katolička?“

„Ano, jsem.“

„Věříte v ďábla?“

Další dlouhá pauza.

„Ano, věřím.“

„A vy sama jste si udělala závěr z toho, co jste viděla nahoře v domě, vidíte?“

„Ano,“ odpověděla tak stroze, až se D'Agosta podivně zachvěl.

„Skutečně máte za to, že víra téhle ženy je relevantní?“ vstoupil jim do hovoru Braskie.

Pendergast se na něj podíval bledýma očima. „To, čemu věříme, poručíku, ovlivňuje to, co vidíme.“ Znovu se otočil k ženě. „Děkuji vám, slečno Torresová.“

Šli dál k bočním dveřím do domu. Policista jim je otevřel a kývl na poručíka. Vešli do foyeru, kde se Braskie zastavil.

„Pořád se tomu snažíme přijít na kloub,“ řekl. „Brána zamčená, v domě zapnutý alarm, senzory pohybu aktivované tlačítka na panelu. Zjišťujeme, kdo znal kódy. Dveře a okna v domě byly taky zamčené a jištěné alarmem. Po celém domě jsou rozmístěny detektory pohybu a infračervené senzory a lasery. Prozkoušeli jsme poplašný systém. Funguje dokonale. Jak sami vidíte, pan Grove měl hodnotnou sbírku uměleckých děl, ale zdá se, že nic nechybí.“

Pendergast se obdivně zahleděl na jeden obraz. D'Agostovi to připadalo jako něco mezi prasetem, párem kostek a nahou ženou.

„Pan Grove včera pořádal večírek. Jen malý, celkem pro pět lidí.“

„Máte seznam hostů?“

Braskie se otočil na D'Agostu. „Doneste ten seznam od Innocentea.“

Pendergast D'Agostu pohybem ruky zastavil. „Byl bych raději, kdyby tu seržant zůstal a poslouchal, poručíku, pokud můžete postrádat jiného muže.“

Braskie se dlouze a podezíravě zadíval na D'Agostu, potom pokynul jinému policistovi v místnosti.

„Prosím, pokračujte.“

„Podle dosavadních zpráv poslední host odešel před půl jednou. S velkou pravděpodobností odešli všichni najednou. Od té chvíle do půl osmé ráno byl Grove sám.“

„Víte, kdy nastala smrt?“

„Ještě ne. Soudní lékař je nahoře. Víme, že ve tři hodiny deset ráno byl ještě živý, protože telefonoval otcí Cappimu.“

„Grove volal knězi?“ Zdálo se, že Pendergasta taková zpráva překvapila.

„Podle všeho byl Cappi jeho starý přítel, ale neviděli se třicet čtyřicet let. Nějak se spolu nepohodli. Ale stejně to bylo jedno, Grove se dovolal na záměník.“

„Budu potřebovat kopii toho vzkazu.“

„Jistě. Grove byl hysterický. Chtěl, aby otec Cappi okamžitě přišel.“

„Nepřál si náhodou, aby přišel s biblí, křížem a svěcenou vodou?“ zeptal se Pendergast.

„Jak vidět, už jste o tom telefonátu něco slyšel.“

„Ne, jen jsem hádal.“

„Otec Cappi přijel v osm hodin ráno, hned jak si poslechl vzkaz. Ale tou dobou už samozřejmě bylo pozdě. Udělal jediné, co mohl – poskytl mrtvému poslední pomazání.“

„Hosty už někdo vyslýchal?“

„Máme předběžné výpovědi. Proto víme, kdy večírek skončil. Grove nejspíš včera neměl nejlepší formu. Byl rozrušený, upovídaný a prý i vyděšený.“

„Mohl se někdo z hostů zdržet nebo třeba proklouznout zpátky poté, co ostatní odešli?“

„Na téhle teorii pracujeme. Pan Grove měl, ehm, poněkud perverzní sexuální choutky.“

Pendergast zvedl obočí. „V jakém smyslu?“

„Měl rád muže i ženy.“

„A ty perverzní sexuální choutky?“

„No, jak jsem říkal. Muže i ženy.“

„Takže podle vás byl bisexuál? Pokud vím, má takové sklony třicet procent všech mužů.“

„Ale ne v Southamptonu.“

D'Agosta zamaskoval smích záchvatem kašle.

„Zatím jste odvedl skvělou práci, poručíku. Půjdem se podívat na místo činu?“

Braskie se otočil a oni šli za ním do domu. Podivný zápach, který D'Agosta zarazil už venku na trávníku, byl uvnitř mnohem pronikavější. Zápalky, ohňostroj, střelný prach – co to přesně bylo? K tomu všemu ještě spálené dřevo a snad pečená zvěřina. To D'Agostovi připomnělo, jak jednou ve svém domě za Invermere v Britské Kolumbii zkoušel upéct medvědí maso, které mu přinesl kamarád. Manželka tehdy znechuceně odešla. Nakonec si nechali dovézt pizzu.

Vyšli po schodech jedno patro, proklouzli stáječící se chodbou a pokračovali po dalších schodech.

„Tyhle dveře byly zamčené,“ řekl Braskie. „Hospodyně je otevřela.“

Vystoupali po úzkém, rozvrzaném schodišti do podkroví. Nahoře byla dlouhá hala s dveřmi po obou stranách. Na druhém konci z jedné otevřených dveří vycházelo jasné světlo. D'Agosta dýchal ústy.

„Dveře tamhle do toho pokoje byly taky zamčené. I okno,“ pokračoval Braskie. „Zemřelý k nim nejspíš zevnitř přisunul nábytek.“ Překročil práh, Pendergast a D'Agosta za ním. Zápach tady už byl hodně silný.

Byla to malá ložnice zastrčená pod okapem domu s jediným vikýřovým oknem směrem na Dune Road. Jeremy Grove ležel na posteli na vzdálené straně pokoje. Byl oblečený, šaty však měl na několika místech rozstřihané, aby soudní lékař mohl provést ohledání. Doktor stál vedle postele zády ke dveřím a psal něco na desku s klipsem.

D'Agosta si rukou přejel čelo. Bylo tam dusno – možná proto, že se slunce opíralo do střechy, možná kvůli těm jasným světlům v pokoji. Zápach pečeného masa na něm ulpíval jako mastný pot. Čekal u dveří, když Pendergast v kruhu obcházel mrtvolu, tělo měl napjaté jako orel, obhlížel zesnulého ze všech úhlů s tak dychtivým výrazem v obličeji, až to vzbuzovalo rozpaky.

Mrtvý muž ležel na posteli, oči podlité krví mu vylézaly z důlků, ruce měl sevřené. Maso mělo podivně lojovitou barvu, jako by bylo žluklé. D'Agosta se musel odvrátit, až když uviděl výraz ve tváři zesnulého. Ústa dokořán hrůzou a bolestí. Za dlouhá léta, kdy pracoval jako policista v New Yorku, nashromáždil v mysli malou sbírku obrazů, na které nikdy nedokáže zapomenout. Teď mu k nim přibyl další.

Soudní lékař odkládal nástroje a dva nově příchozí asistenti se chystali uložit tělo do pytle a na nosítka. Další policista klečel na podlaze a vyřezával kus prkna s vypáleným otiskem.

„Doktore?“ ozval se Pendergast. Soudní lékař se otočil a D'Agostu překvapilo, že je to žena, vlasy měla schované pod čapkou. Mladá, velmi atraktivní blondýnka. „Ano?“

Pendergast jí ukázal služební odznak. „FBI. Mohu vám položit několik otázek?“

Žena přikývla.

„Určila jste dobu smrti?“

„Ne, a podle mě to bude problém.“

Pendergast zvedl obočí. „Proč?“

„Věděli jsme, že nastanou potíže, hned jak anální sonda ukázala čtyřicet dva stupňů.“

„To jsem vám právě chtěl říct,“ vložil se do toho Braskie. „Tělo bylo zahřáté.“

„Přesně tak,“ souhlasila lékařka. „A nejvíc uvnitř.“

„Uvnitř?“ zeptal se Pendergast.

D'Agosta by mohl přísahat, že v jeho hlase zaslechl nádech nedůvěřivosti.

„Ano. Jako kdyby – jako by se tělo uvařilo naruby.“

Pendergast se na lékařku pozorně zadíval. „Našla jste na kůži popáleniny, povrchová poranění?“

„Ne. Zvenčí je tělo prakticky nepoškozené. Je úplně oblečené. Kromě jediné, poněkud neobvyklé popáleniny na hrudi je kůže nepoškozená, bez podlitin.“

Pendergast se na okamžik odmlčel. „Jak k tomu mohlo dojít? Vysoká horečka?“

„Ne. Ostatky už zchladly z původní teploty přes čtyřicet devět stupňů – to je příliš vysoká hodnota, aby měla biologický původ. Při takové teplotě se maso už částečně vaří. Všechny obvyklé atributy, které se používají pro stanovení času smrti, proces zahřívání zcela znehodnotil. Krev se uvařila a zhoustla v žilách. Má pevnou konzistenci. Při takových teplotách proteiny ve svalech pozbývají své přirozené vlastnosti, takže se nedostavuje posmrtná ztuhlost – a ta teplota taky zničila většinu bakterií, takže nelze hovořit o žádném rozkladu. A bez obvyklého spontánního enzymatického trávení nemůže proběhnout ani samonatravení. V této chvíli mohu říci jenom tolik, že zemřel mezi 3.10, kdy zjevně telefonoval, a 7.30, kdy byl nalezen mrtev. Ale tenhle úsudek nemá samozřejmě s medicínou nic společného.“

„Tohle je patrně ta spálenina, o které jste se zmiňovala.“ Pendergast ukázal na hrud' mrtvého. Na zažloutlé kůži byl jako cejch vypálený a zuhelnatělý neklamný otisk kříže.

„Když ho našli, měl na krku kříž, na první pohled velmi drahý. Ale kov se částečně roztavil a dřevo vyhořelo. Nejspíš byl osázený diamanty a rubíny; našly se v popelu.“

Pendergast pomalu přikývl. Po chvíli lékařce poděkoval a obrátil pozornost na muže, který pracoval na podlaze. „Mohu?“

Policista se posunul a Pendergast si klekl vedle něj.

„Seržante?“

D'Agosta k němu přešel a Braskie si honem pospíšil za ním.

„Co vám tohle připomíná?“

D'Agosta se podíval na obrazec vypálený do podlahy. Lakování kolem bylo popraskané a samý puchýř, ale nebylo pochyby o tom, že hluboko do dřeva je vypálené velké, rozeklané kopyto.

„Vrah měl podle všeho smysl pro humor,“ mumlal D'Agosta.

„Můj milý Vincente, skutečně se domníváte, že je to žert?“

„Vy ne?“

„Ne.“

D'Agosta zjistil, že na něj Braskie upřeně hledí. „Můj milý Vincente“ se mu vůbec nelíbilo. Mezitím už Pendergast byl na všech čtyřech a očíhával podlahu skoro jako pes. Najednou z jedné z mnoha kapes na šortkách vyn-

dal zkumavku a pinzetu, sebral nějaký nahnědlý kousek a na chvílku ho přidržel u nosu; potom přičichl a natáhl ruku k poručíkovi.

Braskie se zamračil. „Co to je?“

„Pekelná síra, poručíku,“ odpověděl Pendergast. „Pekelná síra ze Starého zákona.“

5

CHAUNTICLEER BYLA MALIČKÁ RESTAURACE SE ŠESTI STOLY ZASTRČENÁ VE vedlejší ulici v Amagansettu mezi Bluff Road a Main. D'Agosta seděl na úzké dřevěné židli a rozhlížel se kolem; mrkal. Všechno tu bylo žluté: žluté narcisy v truhlících na oknech; žluté taftové záclony na oknech se žlutými rámy, žluté látkové ubrusy. A co nebylo žluté, mělo odstín zelené nebo červené. Celé to místo připomínalo jeden z těch osmibokých francouzských talířů, které stály spoustu peněz. D'Agosta na chvilku zavřel oči. Po zatuchlém podkroví Jeremyho Grovea mu tohle místo připadalo až nesnesitelně veselé.

Přispěchala k nim majitelka, malá žena středního věku s červeným obličejem. „Ach, monsieur Pendergast,“ řekla. „*Comment ça va?*“

„*Bien, madame.*“

„Jako obvykle, *monsieur?*“

„*Oui, merci.*“

Žena se podívala na D'Agostu. „A vy, policisto?“

Podíval se na menu naškrábané bílou křídou na tabuli u dveří – ale polovinu jídel neznal a druhá polovina se mu nezamlouvala. Stále ještě v nozdrách cítil zápach spáleného masa Jeremyho Grovea. „Nic si nedám, děkuji.“

„Něco k pití?“

„Budweiser. Ledový.“

„Je mi líto, *monsieur*, ale nemáme licenci na prodej alkoholu.“

D'Agosta si olízl rty. „Tak mi přineste ledový čaj, prosím.“

Sledoval, jak žena odchází, potom se přes stůl podíval na Pendergasta, teď už v obvyklém černém obleku. Ještě se nevzpamatoval ze šoku, že se s ním takhle setkal. Vypadal úplně stejně, jako když ho viděl naposledy, a od té doby už uplynulo pár let. D'Agostovi vadilo, že o něm se to bohužel říci nedá. Je o pět let starší, o deset let těžší a o dva prýmký lehčí. Život k ničemu.

„Jak jste tohle místo našel?“ zeptal se.

„Docela náhodou. Je to jen pár bloků od domu, kde bydlím. Možná je to jediná slušná restaurace v Hamptonu. Nechcete si to s tím obědem rozmyslet? Rozhodně bych vám doporučil vejce Benedikt. Madame Merle dělá nej-

lepší holandskou majonézu, jakou jsem ochutnal mimo Paříž: lehkou a přece hedvábnou, s jemňounkou příchutí estragonu.“

D'Agosta rychle zavrtěl hlavou. „Ještě jste mi neřekl, proč tady jste.“

„Jak už jsem se zmínil, mám tady na týden pronajatý dům. Dělá – jak se to říká? – průzkum terénu.“

„A co prozkoumáváte?“

„No, dejme tomu, místo pro *rekonvalescenci* jedné mé známé. Časem vás seznámím. A teď bych rád slyšel váš příběh. Poslední zprávy o vás se ke mně dostaly, když jste byl v Britské Kolumbii a psal romány. Musím říci, že *Andělé z očiště* byli čtiví.“

„Čtiví?“

Pendergast mávl rukou. „Nejsem nijak zvláštní odborník v oblasti policejních postupů. Napínává beletrie podle mého gusta končí u M. R. Jamesové.“

D'Agosta napadlo, že má nejspíš na mysli P. D. Jamesovou, ale nechal to tak. Poslední, co chtěl, byl „hovor na téma literatura“. Toho měl za posledních pár let plné zuby.

Přinesli jim pití. D'Agosta se zhluboka napil ledového čaje, zjistil, že je neslazený, a tak roztrhl sáček s cukrem. „Svůj příběh mohu popsat velmi stručně, Pendergaste. Psáním jsem nevydělával dost na živobytí, a tak jsem se vrátil domů. Do Newyorského policejního sboru mě zpátky nevzali. Nový starosta snižoval stavy policistů a kromě toho jsem si při práci nadělal dost nepřátel. Byl jsem zoufalý. Doslechl jsem se o nové možnosti v Southamptonu a vzal jsem to.“

„Dokáží si představit horší pracovní místa.“

„Jo, to si myslíte. Ale strávit léto pronásledováním lidí, po jejichž psech na pláži zbyly kouřící hromádky, taky byste to viděl jinak. A lidi tady – někomu dáte pokutu za překročení rychlosti a hned se dozvíte, že na stanici dřepí nějaký veleváženej právník s úředním výnosem a soudní obsílkou a dělá kravál. Měl byste vidět naše účty za právníky.“

Pendergast se napil tekutiny, která připomínala čaj. „A jak se pracuje s poručíkem Braskiem?“

„Je to blboun. Normální státní úředník. Uchází se tu o místo šéfa.“

„Mně připadal docela kompetentní.“

„No tak teda kompetentní blboun.“

Zjistil, že ho Pendergast chladně pozoruje, a znervózněl. Úplně zapomněl na ty oči. Člověk měl pocit, jako by právě odhalily všechna jeho tajemství.

„Část svého příběhu jste vynechal. Když jsme pracovali společně, měl jste manželku a syna. Vincenta juniora, pokud si dobře pamatuji.“

D'Agosta přikývl. „Syna mám pořád. Je v Kanadě, žije tam s mojí manželkou. Na papíře je ještě pořád moje manželka.“

Pendergast neřekl nic. Po chvíli si D'Agosta povzdechl.

„S Lydií už jsme si nebyli tak blízcí. Však víte, jak to chodí: být policistou znamená věnovat tomu spoustu času. Zpočátku se do Kanady stěhovat nechtěla, zvláště ne do tak odlehlého místa jako Invermere. Když jsme se tam nastěhovali, byl jsem pořád doma, pokoušel jsem se psát... no, začali jsme si lézt na nervy. A to tedy popisuji velmi decentně.“ Pokrčil rameny, zavrtěl hlavou. „Paradoxní je, že se jí tam nakonec zalíbilo. Můj návrat sem byl podle všeho poslední kapka.“

Madame Merle se vrátila s Pendergastovou objednávkou a D'Agosta si řekl, že je na čase změnit téma hovoru. „A co vy?“ Položil tu otázku téměř útočně. „Co jste dělal? Pořád máte spoustu práce v New Yorku?“

„No, vlastně nedávno jsem se vrátil ze Středozápadu. Přesně řečeno z Kansasu, kde jsem se věnoval případu – taková drobnost, ale ne bez, hmm, zajímavých detailů.“

„A Grove?“

„Jak víte, Vincente, mám zájem – někdo tomu říká nezdravý zájem – o neobvyklá zabití. Kvůli nim jsem dojížděl na místa mnohem vzdálenější než Long Island. Je to zlozvyk, člověk se ho těžko zbavuje.“ Pendergast propíchl nožem vajíčko a žloutek se vylil do talíře. Zase žlutá.

„Takže vy tu jste oficiálně?“

„Dny, kdy jsem byl na volné noze, jsou minulostí. U FBI se to změnilo. Ano, jsem úřední osoba.“ A poplácal svůj mobilní telefon v kapse.

„V čem je ten háček? Jaký zájem na tomhle mají federálové? Drogy? Terorismus?“

„Jak jsem právě říkal poručíkovi Braskiemu – možnost mezistátního letu. Je to málo, ale bude to muset stačit.“ Pendergast se naklonil, trochu ztišil hlas. „Potřebuji vaši pomoc, Vincente.“

D'Agosta vzhlédl. Dělá si ze mě legraci?

„Kdysi jsme byli dobrý tým.“

„Ale já...“ Zaváhal. „Vy moji pomoc nepotřebujete.“ Řekl to zlobněji, než chtěl. Už se na něj zase upíraly ty děsné oči.

„Ne tolik, jako vy možná potřebujete moji pomoc.“

„Jak to myslíte? Nepotřebuju ničí pomoc. Zvládám to v pohodě.“

„Promiňte moji opovážlivost, ale v pohodě to nezvládáte.“

„O čem to k čertu mluvíte?“

„Pracujete hluboko pod své schopnosti. Nejenže je to mrhání vaším talen-

tem, ale ve vašem přístupu je to až příliš patrné. Poručík Braskie se zdá v podstatě docela sympatický, možná je do jisté míry i inteligentní, ale vy pod jeho vedení prostě nepatříte. Až bude šéfem, vaše vztahy se ještě zhorší.“

„Vy si myslíte, že tenhle blboun je inteligentní a sympatický? Kristapána, kdybyste pod ním pracoval jen jeden den, hned byste přeladil.“

„To vy potřebujete přeladit, Vincente. Jsou mnohem horší policisté než poručík Braskie a my jsme s nimi pracovali.“

„Takže vy mě jako zachráníte?“

„Ne, Vincente. Zachrání vás tenhle případ. Před sebou samotným.“

D'Agosta vstal. „Ani za nic od vás ani od nikoho jiného tenhle blábol neberu.“ Vytáhl peněženku, pohodil na stůl zmuchlanou pětidolarovku a odkráčel.

Po deseti minutách našel D'Agosta Pendergasta na stejném místě, zmuchlaná bankovka tam pořád ležela. Odsunul židli, posadil se a objednal si další ledový čaj, v obličejí hořel. Pendergast jen přikývl, když polkl poslední sousto svého oběda. Potom z kapsy saka vyndal kus papíru a jemně ho položil na stůl.

„Tohle je seznam čtyř lidí, kteří byli na posledním večírku u Jeremyho Grovea, a jméno a číslo kněze, který převzal jeho poslední telefonát. Docela dobrý začátek. Když vezmete v úvahu, jak je ten seznam krátký, objevují se v něm docela zajímavá jména.“ Posunul papír přes stůl.

D'Agosta přikývl. Palčivý pocit začal pomalu ustupovat při pohledu na jména a adresy. Něco se v něm pohnulo: staré známé rozrušení z práce na případu. Dobrém případu.

„Jak to všechno bude fungovat, když jsem zaměstnancem policejního oddělení v Southamptonu?“

„Zařídím u poručíka Braskieho, abyste mohl být jmenován styčným důstojníkem FBI.“

„Na to nikdy nepřistoupí.“

„Naopak, bude moc rád, že se vás zbaví. V každém případě to nebude prezentováno jako žádost. Jak jste sám poznamenal, Braskie je státní úředník a bude jednat podle daných pokynů.“

D'Agosta přikývl.

Pendergast se podíval na hodinky. „Skoro dvě. No, Vincente, půjdeme, čeká nás hodně dlouhá jízda. Kněží večerí záhy, ale pokud si pospíšíme, možná otce Cappiho zastihneme.“

6

D'AGOSTA SI PŘIPADAL, JAKO BY HO SPOLKLA ACHABOVA BÍLÁ VELRYBA, když seděl obložený polštáři v interiéru z bílé kůže ve voze '59 Rolls-Royce Silver Wraith. Samozřejmě se šoférem. Pendergast si určitě hodně polepšil od těch starých zlých časů vražd v muzeu, kdy jezdil posledním modelem buicku z vozového parku Úřadu. Možná mu zemřel nějaký příbuzný a zanechal mu pár miliard. Rozhlédl se kolem. A nebo jednoduše pominuly časy přetvářky.

Vůz jel po Route 9 krásnou střední částí Hudson Valley na sever od Poughkeepsie. Po měsících strávených mezi písčnými dunami a křovinami na plázcích byla pro D'Agostu svěží zeleň a do dálky ubíhající kopce úlevou pro oči. Tu a tam se objevilo staré panské sídlo, hodně daleko od silnice nad řekou, nebo ukryté za nízkými stromy. Na některých uviděli nápisy, které hlásaly, že jsou to kláštery nebo útulky; jiné zase vypadaly jako soukromá sídla. I když bylo teplo, zbarvené listy stromů na mírných svazích napovídaly, že se blíží podzim.

Auto zpomalilo, sjelo na příjezdovou cestu dlážděnou kočičími hlavami, nakonec nehlučně zastavilo pod průjezdem z červených cihel. Když D'Agosta vystoupil, uviděl před sebou rozpadající se usedlost ve vlámském stylu. Štíhlá zvonice na jedné straně budovy jako by byla přistavěna později. Vzadu směrem k Hudsonu ubíhal dobře udržovaný trávník. Deska zasazená do fasády dávala na vědomí, že dům byl postaven v roce 1874 a je zanesen v Národním registru historických památek.

Když zaklepalí, přišel jim otevřít mnich v hnědém hábitu s hedvábným provazem kolem pasu. Bez jediného slova je uvedl do elegantního interiéru, který byl cítit časem a voskem na podlahu. Pendergast se zlehka uklonil a předal mnichovi kartičku; na to mnich přikývl a pokynul jim. Šli za ním spletitými chodbami do spartánské místnosti, vybělené a prázdné, vybavené jen krucifixem a dvěma řadami tvrdých dřevěných židlí podél protilehlých stěn. Jediným oknem poblíž odkrytých krokví dovnitř pronikal pruh světla.

Mnich se uklonil a odešel. Po chvíli ve dveřích spatřili další postavu. I tehle muž byl oblečen do mnišského hábitu, ale když si stáhl límec, D'Agostu překvapilo, že měří přes sto osmdesát centimetrů, má široká

ramena, hranatou čelist a černé oči jiskřící vitalitou. Z dálky slyšel slabou melodii, jak spustila zvonkohra na věži. Měl z toho husí kůži.

„Jsem otec Bernard Cappi,“ představil se ten muž. „Vítám vás v Hyde Parku kartaginského kláštera. Jsme pod řádivým slibem ticha, ale jedenkrát týdně se setkáváme v této místnosti. Říkáme jí disputační komnata, protože se tady vždycky vypovídáme. Za týden mlčení se v člověku nakupí spousta rozmrzelosti.“ Odhrnul hábit a posadil se.

„Toto je můj spolupracovník seržant D’Agosta,“ řekl Pendergast a také si sedl. „Možná se bude chtít na něco zeptat.“

„Rád vás poznávám.“ Kněz mu pevně stiskl ruku. *Tobhle není žádný něžný beránek boží*, pomyslel si D’Agosta. Sedl si na židli, v marné snaze najít pohodlnou polohu poposedl. Přestože venku byl slunečný den, z komnaty čísel chlad a vlhkost. Nikdy by nemohl být dobrým mnichem.

„Velmi se omlouvám, že vás takhle obtěžujeme,“ řekl Pendergast.

„To je v pořádku. Jen doufám, že vám dokážu pomoci. Je to velmi tragická záležitost.“

„Nebudeme vás příliš dlouho zdržovat. Možná bychom mohli začít tím telefonátem.“

„Jak jsem řekl policii, telefon u mě zazvonil ve 3.10 ráno – na záznamníku byl čas –, ale každý rok na čtrnáct dní právě tady vyhledávám útočiště, proto jsem nebyl doma. Každé ráno si kontroloju vzkazy – je to proti pravidlům, ale mám starou matku. Hned jsem se vydal na Long Island, ale to už samozřejmě bylo pozdě.“

„Proč vám volal?“

„To je velmi složitá otázka a vyžaduje dlouhou odpověď.“

Pendergast mu gestem naznačil, aby pokračoval.

„S Jeremy Grovem jsme se znali dlouho, ze studií na Columbijské univerzitě. Je to už hodně let. Já jsem se dal na kněžskou dráhu a on odjel do Florencie studovat umění. Nedá se říci, že bychom tehdy byli zbožní v tom obvyklém smyslu slova. Oba nás *fascinovalo* duchovno. Často jsme dlouho do noci debatovali o otázkách víry, teorie poznání, o povaze dobra a zla a tak dále. Odešel jsem studovat teologii na Mount St. Mary’s. Dál jsme se přátelili a po několika letech jsem byl oddávajícím na Groveově svatbě.“

„Aha,“ mumlal Pendergast.

„Grove byl ve Florencii a několikrát jsem ho navštívil. Žil v krásné vile v kopcích na jih od města.“

D’Agosta si odkašlal. „Odkud měl peníze?“

„To je zajímavá historie, seržante. Na aukci v Sotheby’s koupil obraz při-

pisovaný jednomu Raphaelovu následovníkovi. Grove ovšem dokázal, že autorem byl sám mistr, a prodal ho za třicet milionů dolarů.“

„To je pěkné.“

„To ano. V každém případě v době, kdy žil ve Florencii, stal se z něho docela zbožný člověk. V intelektuálním slova smyslu, jak to někteří lidé dělají. Moc rád se mnou diskutoval. Pane Pendergaste, existuje pojem katolický intelektuál – a tím Grove byl.“

Pendergast pokýval hlavou.

„Byl velmi šťastně ženatý. Svoji manželku zbožňoval. Potom ho ale náhle opustila, utekla s jiným mužem. Když vám řeknu, že to Grovea zdrtilo, nic to nevystihuje. Byl úplně zničený. A svoji zlobu namířil k Bohu.“

„Chápu,“ odpověděl Pendergast.

„Grove se cítil Bohem podvedený. Stal se... no, určitě se nedá říci, že ateistou nebo agnostikem. Spíš si zvolil boj s Bohem. Záměrně začal žít ve hříchu a dopouštěl se násilí vůči Bohu, což ve skutečnosti bylo násilí proti jeho lepšímu já. Stal se uměleckým kritikem. Kritika je profese, která jednotlivci do určité míry dovoluje neřesti nad rámec normálního civilizovaného chování. Nikdo by nikomu v soukromí neřekl, že jeho obraz je nechutný kýč, ale kritik si z takového veřejného prohlášení nic nedělá, jako by tak jen plnil vysokou morální povinnost. Není nečestnější profese než profese kritika – horší je snad jen lékař, který vede popravu.“

„V tom máte pravdu,“ souhlasil D'Agosta procítěně. „Ti, co nic neumějí, učí a ti, co neumějí učit, kritizují.“

Otec Cappi se zasmál. „To je pravda, seržante D'Agosto.“

„Seržant D'Agosta píše detektivky,“ vysvětlil Pendergast.

„Vážně? Mám detektivky moc rád. Připomeňte mi titul.“

„*Andělé z očí* je jeho nejnovější.“

„Hned si ji koupím.“

D'Agosta zamumlal slova díky. Podruhé v tomtéž dni mu bylo trapně. Měl by promluvil s Pendergastem, aby se o jeho nepovedené spisovatelské kariéře nezmiňoval.

„Stačí pouze říci,“ pokračoval kněz, „že jako kritik byl Grove skvostný. Obklopil se nejzkaženějšími, nejsobečtějšími a nejkrutějšími lidmi, jaké mohl najít. Všechno, co dělal, bylo nepřiměřené – pití, jídlo, sex, peníze, pomluvy. Pořádal slavnostní večere jako římský císař, často býval v televizi a neurvale se vyjadřoval o tom či onom člověku – samozřejmě tím nejroztomilejším způsobem. Jeho články v *New York Review of Books* všichni dychtivě pročítali. Přirozeně se stal obrovským hitem společnosti v New Yorku.“

„A váš vztah k němu?“

„Nemohl mi zapomenout, co představuji. Náš vztah jednoduše nemohl pokračovat.“

„Kdy se to stalo?“ zeptal se D'Agosta.

„Groveova manželka utekla v roce 1974 a nedlouho poté jsme se rozešli i my dva. Od té doby jsem o něm neslyšel. Tedy až do dnešního rána.“

„A ten vzkaz?“

Kněz vyndal z kapsy přehrávač minikazet. „Než jsem nahrávku odevzdal policii, udělal jsem si kopii.“

Stiskl tlačítko. Ozvalo se pípnutí. A potom:

Bernarde? Bernarde! Tady Jeremy Grove. Jsi tam? Zvedni telefon, prokristapána!

Hlas byl vysoký, napjatý, plechový.

Poslouchej, Bernarde, potřebuju tě tady, hned teď. Musíš přijít. Southampton, Dune Road 3001. Přijď hned. Je to... je to příšerné. Přines kříž, bibli, svěcenou vodu. Proboha, Bernarde, on si pro mě jde. Slyšíš? Jde si pro mě! Potřebuju se vyzpovídat, potřebuju odpuštění, rozhřešení... Prokristapána, Bernarde, zvedni ten telefon –

Slova utichla, protože záznamník nahrával jen omezenou dobu. Ozvěna pronikavého hlasu se nesla pustou vybičenou místností. D'Agosta se zachvěl hrůzou.

„No,“ řekl Pendergast po chvíli. „Chtěl bych slyšet, co si o tom myslíte vy, otče.“

Otec Cappi se tvářil zasmušile. „Věřím, že cítil, že se blíží věčné zatracení.“
„Zatracení? Nebo d'ábel?“

Cappi se zjevně cítil velmi nepříjemně. „Z nějakého důvodu Jeremy Grove věděl, že smrt je velmi blízko. Před koncem chtěl dojít odpuštění. To pro něj bylo dokonce důležitější než zavolat policii. Víte, Grove nikdy nepřestal věřit.“

„Jste obeznámen s hmatatelnými důkazy na místě činu: vypálené kopyto, zbytky síry, podivné zahrátí těla?“

„Slyšel jsem o tom, ano.“

„Jak byste to vysvětlil?“

„Práce smrtelníka. Vrah chtěl vyjádřit, jaký člověk Grove byl. Proto ten otisk kopyta, síra a všechno ostatní.“ Otec Cappi zasunul přehrávač zpátky do sutany. „Na d'áblovi není nic záhadného, pane Pendergaste. Je všude kolem nás, vídám ho denně. A já mám pochybnosti, že skutečný d'ábel, ať na sebe vezme jakoukoli podobu, by chtěl k sobě a svému dílu přitahovat nevíтанou pozornost.“

7

V PRVNÍCH NÁZNACÍCH TEMNOTY PO ZÁPADU SLUNCE KRÁČEL MUŽ ZNÁMÝ pouze jako Wren širokým průchodem na Riverside Drive poházeným odpadky. Po jeho levé ruce mu zůstaly černé kontury Riverside Parku a za ním řeka Hudson, napravo zbořeníště kdysi krásných sídel, dnes již opuštěných rozvalin. Wrenův stín poletoval od jedné pouliční lampy ke druhé, když se poslední zbytky krvavě červené barvy vytrácely z nebe. I když na jižním Manhattanu, nedaleko odtud, probíhala obnova zdevastovaných bytů, stále to bylo nebezpečné území, kde by si jen málokdo přál zůstat po setmění. Ale na Wrenovi něco bylo – snad mrtvolná bledost jeho rysů nebo rychlá, kradmá, cupitavá chůze či divoká kštice bílých vlasů nepřirozeně hustá pro muže v jeho věku –, co drželo dravce v patřičných mezích.

Wren se teď zastavil před velkým sídlem krásných umění, které stálo průčelím na Riverside Drive Street mezi 137. a 138. ulicí. Tříposchodová vznosná budova byla obehnána plotem ze železných tyčí pokrytých rží. Trávník za ním byl prorostlý plevelem a letitým křovím. Samotný dům jako by chátral: okna zabedněná plechem, břidlicové tašky popraskané, na střešním zábradlí chyběla polovina kovových sloupků.

Železná brána, která chránila vstup, byla pootevřená. Wren se jí bez váhání protáhl a šel dál po příjezdové cestě z kočičích hlav k průjezdu. Tam se v rozích na hromadách válely odpadky, které vítr navál do fantastických tvarů. Ve tmě pod vjezdem pro kočár byly jediné dubové dveře vyzdobené kolem dokola graffiti, ale i tak vypadaly bytelně. Wren zvedl kostnatou ruku, zaklepal jednou, potom znovu.

Ozvěna jeho klepání se ztratila v rozlehlých prostorách uvnitř. Minutu, možná dvě zůstalo všechno v tichosti. Potom se ozvalo skřípání těžkého zámku, jak jej někdo odemykal, a dveře se s hlasitým vrzáním pomalu otevřely. Žluté světlo proniklo ven. Ve dveřích stál Pendergast, jednu ruku na klíce. Bledost jeho rysů zvýraznilo světlo z haly. Beze slova uvedl Wrena dovnitř, potom dveře zavřel a zamkl.

Wren šel za agentem FBI mramorovou vstupní halou do dlouhé galerie

se stěnami obloženými dřevem. Náhle se zastavil. Naposledy tenhle dům viděl v létě, kdy strávil několik týdnů sestavováním katalogu rozsáhlých kolekcí v usedlosti, když Pendergast odjel na dovolenou do Kansasu. V tu dobu byl dům uvnitř stejně zruinovaný jako zvenčí: obložení stěn odchlíplé, podlahová prkna vytrhaná, omítka opadaná, laťkovina obnažená – následky intenzivního hledání. S Pendergastem byl Wren jedním ze čtyřech – ne, pěti – lidí, kteří znali výsledky tohoto hledání i toho, co znamenají.

Ale teď se kaštanové deštění lesklo; nově omítnuté stěny pokryly viktoriánské tapety tlumených barev a kalným světlem probleskovalo mosazné a měděné kování. V tuctech vykládaných koutků a na mramorových podstavcích stály vzorky z velkolepé sbírky: meteority, drahokamy, vzácní motýli, zkameněliny dávno vyhynulých druhů. V tomto domě byl znovu vzkříšen kabinet kuriozit, jemuž se žádný nevyrovná co do velkoleposti, v níž za posledních sto let ne-skvěl. A přece to byl kabinet odsouzený k tomu, aby zůstal ukrytý před světem.

„Moc se mi líbí, co jste udělal s tímhle místem,“ řekl Wren a mávl rukou do prostoru.

Pendergast sklonil hlavu.

„Ohromilo mě, že se vám to podařilo dokončit tak rychle. Před pouhými dvěma měsíci byl tenhle dům rumišťem.“

Pendergast ho vedl galerií. „Kdysi pro naši rodinu pracovali cajunští řemeslníci a tesaři z jihu Bayou Têche. A dobře. Znovu se ukázalo, že jsou nedocenitelní. I když nesouhlasili s – řekněme – prostředím?“

Wren se tiše uchechtl. „Musím s nimi souhlasit. Připadá mi zvláštní, že si tady zařizujete rezidenci, když máte tak rozkošné místo v Dakotě, tak –“ Uprostřed věty zmlkl, oči se mu rozšířily, když pochopil. „Ledaže...?“

Pendergast přikývl. „Ano, Wrene. To je ten důvod. Rozhodně jeden z důvodů.“

Právě vešli do velké přijímací síně. Klenutý strop byl čerstvě vymalován Wedgwoodovou modří. Prosklené kabinety kolem stěn byly plné dalších krásně vystavených artefaktů. Malé sestavené kostry dinosaurů a vycpaná zvířata byly rozmístěny na parketové podlaze. Wren zatahal Pendergasta za rukáv. „Jak se jí daří?“

Pendergast se zastavil. „Dobře. Fyzicky. Lze předpokládat, že i emocionálně. Postupujeme pomalu. Trvalo to moc dlouho, víte?“

Wren přikývl na znamení, že pochopil. Potom z kapsy vytáhl DVD.

„Tady to je,“ řekl a podal ho Pendergastovi. „Kompletní inventář sbírek v tomto domě, zkatalogizovaný a opatřený rejstříkem, jak nejlépe jsem to dokázal.“

Pendergast přikyvl.

„Stejně mě ohromuje, že tak prvotřídní kabinet kuriozit na světové úrovni je pod touto střechou.“

„No ovšem. A jsem přesvědčen, že to, co jsem vám dal, považujete za dostatečný honorář za vaše služby.“

„Ano,“ zašeptal Wren. „Ano, ano, bylo to skutečně dobře zaplacené.“

„Jak si vzpomínám, hodně dlouho jste restauroval jistou indiánskou knihu života a já měl obavy, aby právoplatný vlastník nebyl netrpělivý.“

„Na umění se nedá pospíchat,“ odfrkl Wren. „A tohle byla tak *krásná* kniha života. Je to jenom... je to jenom *čas*, víte. Čas odnáší všechno, jak řekl Vergilius. Odnáší s sebou mé knihy právě teď, mé milované knihy, rychleji, než je mohu restaurovat.“ Wrenův domov byl v sedmém a nejhlubším podlaží suterénu Newyorské veřejné knihovny, kde se plně věnoval nezkatalogizovaným zástupům rozkládajících se knih. V nekonečných stozích se vyznal jen on sám.

„To ano. Tak pro vás musí být úleva, že jste práci tady dokončil.“

„Budu muset provést také inventarizaci knihovny, ale *ona* si to všechno nejspíš uchovala v paměti.“ Wren se hořce zasmál.

„Její znalosti o tomto domě jsou obdivuhodné a já už jsem pro ně našel uplatnění.“

Wren se na něj tázavě podíval.

„Mám v úmyslu ji požádat, aby zjistila, co je v knihovně o satanovi.“

„O satanovi? To je příliš široké téma, *hypocrite lecteur*.“

„Čirou náhodou se zajímám jen o jeden aspekt. Smrt lidských bytostí z rukou ďábla.“

„Myslíte prodej vlastní duše? Platba za poskytnuté služby a tyhle věci?“

Pendergast přikyvl.

„I *tohle* je hodně široké téma.“

„Nezajímám se o literaturu, Wrene, zajímají mě výlučně nebeletristické zdroje. Primární zdroje. Nejlépe od těch, koho se to dotýká, a očitých svědků.“

„Jste v tomhle domě už moc dlouho.“

„Myslím, že je dobré, aby měla co dělat. A jak jste sám říkal, ona velmi dobře ví, co v knihovně je.“

„Aha.“ Wren se zadíval na dveře ve vzdálené stěně.

Pendergast se tam také podíval. „Chcete ji vidět?“

„Vás to překvapuje? Jsem prakticky její kmotr po tom všem, co se přihodilo letos v létě. Zapomněl jste, jaká role připadla mně.“

„Nezapomněl jsem na nic a navždycky budu vaším dlužníkem, když nic jiného.“ A Pendergast bez dalšího slova vykročil a nehlučně otevřel dveře.

Wren se jimi podíval. Jeho žluté oči se rozjasnily. U protější stěny stála veliká, přepychově vybavená knihovna. Police plné nádherně svázaných knih sahaly až do stropu, světlo z krbu jako by proteplilo jejich kožené hřbety. Tucet malých pohovek a ušáků byl rozestavěn na vysokém perském koberci. V jednom křesle před ohněm seděla mladá žena a listovala ve velké knize litografií. Přes bílé šaty a černé punčochy měla oblečený plášť, a když otočila další stránku, oheň osvětlil její štíhlé paže, tmavé vlasy a oči. Na nízkém stolku hned vedle byl připravený čajový servis a prostřeno pro dva.

Pendergast si jemně odkašlal a dívka vzhlédla. Očima přejela z agenta FBI na Wrena a na okamžik v nich byl vidět strach. Ale jakmile ho poznala, usmála se. Odložila knihu, vstala, uhladila si plášť a čekala, až k ní muži přijdou.

„Jak se vám daří, Constance?“ zaskřehotal Wren co nejkonejšivějším tónem a usmál se.

„Výborně, pane Wrene, děkuji vám.“ Constance udělala malé pukrle. „A vám?“

„Mám spoustu práce. Mé knihy mi zabírají veškerý čas.“

„Nenapadlo mě, že by někdo mohl mluvit s nechutí o tak ušlechtilém zaměstnání.“ Constance mluvila vážně, ale na rtech si všiml lehounkého náznaku úsměvu – pobaveného? blahosklonného? Zmizel dřív, než si jím byl Wren jistý.

„Ne, ne, to jistě ne.“ Wren se snažil příliš na ni neupírat zrak. Jak mohl za tak krátkou dobu zapomenout na ten kultivovaný hlas? Jak mohl zapomenout na tyhle oči, tolik moudré, a přece v tak mladém a krásném obličejí? Odkašlal si. „Tak mi povězte, Constance, jak trávíte dny?“

„Docela v poklidu. Dopoledne se pod vedením Aloysia věnuji latině a řečtině. Odpoledne mám pro sebe. Obvykle si prohlížím sbírky a sem tam opravuji nedokonale přilepený štítek, na který náhodou narazím.“

Wren se rychle podíval na Pendergasta.

„V pozdním odpoledni zpravidla pijeme čaj a Aloysius mi čte z novin. Po večeri cvičím na housle. Prachmizerně. Aloysius se mi snaží namluvit, že moje hraní považuje za snesitelné.“

„Doktor Pendergast je velmi upřímný člověk.“

„Řekněme, že doktor Pendergast je velmi taktní člověk.“

„Ať je to, jak chce, moc rád bych si vás někdy poslechl.“

„Bude mi potěšením.“ A Constance znovu udělala pukrle.

Wren přikývl a otočil se k odchodu.

„Pane Wrene?“ zavolala za ním.

Otočil se, tázavě zvedl převislá obočí.

Podívala se na něj. „Ještě jednou vám děkuji. Za všechno.“

Pendergast tiše zavřel dveře knihovny a doprovodil Wrena galeriemi, jimiž se ozvěnou rozléhaly jejich kroky.

„Vy jí čtete *noviny*?“ zeptal se Wren.

„Samozřejmě jen vybrané články. Připadalo mi to jako nejjednodušší způsob – jak to nejlépe říci? – společenské dekomprese. Dostáváme se do šedesátých let.“

„A její noční, ehm, toulky?“

„Teď, když ji mám v péči, nemusí si shánět jídlo. A rozhodl jsem se, kam ji vezmu na zotavenou: na sídlo mé pratety na Hudsonu. Dnes je prázdné. Byl by to dobrý návrat na slunce, pokud se bude postupovat opatrně.“

„Na slunce.“ Wren ta slova opakoval pomalu, jako by si je vychutnával. „Pořád mi připadá nemožné, že byla celou dobu v těch tunelech u řeky, potom, co se stalo. A stále mě udivuje, proč se mi sama ukázala.“

„Možná jste v ní vzbudil důvěru, naučila se vám věřit. Přes léto vás pozorovala při práci dost dlouho. Bylo jasné, že máte velmi rád sbírky, které jsou i jí drahé. Nebo jednoduše došla k bodu, kdy byl pro ni kontakt s člověkem nezbytný bez ohledu na riziko.“

Wren zavrtěl hlavou. „Jste si jistý, skutečně jistý, že je jí jen devatenáct let?“

„Ta otázka je těžší, než se zdá. Fyzicky je jejímu tělu devatenáct let.“

Došli ke hlavnímu vchodu a Wren čekal, až Pendergast odemkne. „Děkuji vám, Wrene,“ řekl agent FBI a otevřel. Do domu vnikla noc a spolu s ní slabá ozvěna dopravního ruchu.

Wren vyšel ze dveří, náhle se zastavil a položil otázku: „Už jste se rozhodl, co s ní budete dělat?“

Chvilí Pendergast neodpovídal. Potom beze slova přikývl.

8

RENEŠANČNÍ SALON METROPOLITNÍHO MUZEA VÝTVARNÉHO UMĚNÍ BYL jedním z nejpozoruhodnějších prostorů této instituce. Kámen po kameni ho ve starém Palazzo Dati ve Florencii rozebrali a znovu sestavili na Manhattanu, a tak je tu k vidění dokonalá pozdně renesanční výstavní síň. Jako nejimpozantnější a nejasketičtější ze všech velkých galerií v muzeu byl zvolen jako místo setkání k uctění památky Jeremyho Grovea.

D'Agosta si v policejní uniformě připadal jako idiot. Měl na ní našitou domovenku southamptonského policejního oddělení v kombinaci zlaté a modré barvy a seržantské prýmký. Lidé se po něm otáčeli, upřeně na něj hleděli, jako by byl nějaký podivín, a potom to pustili z hlavy a odvrátili se.

Když krácel do haly za Pendergastem, překvapil ho dlouhý stůl přeplněný jídlem a další, na němž bylo na odív vystaveno tolik lahví vína a likérů, že by skolily i stádo nosorožců. Tomu se tedy říká uctění památky! Připomínalo spíše irskou pohřební hostinu – D'Agosta se za dobu svého působení v Newyorském policejním sboru několika zúčastnil a byl moc rád, že je přežil. Všechno to zařídili skutečně v rekordním čase – Grove byl mrtvý teprve dva dny.

Místnost zaplnila spousta lidí. K dispozici nebyly žádné židle, všichni měli korzovat, ne uctivě posedávat. Několik televizních štábů si připravilo své nádobičko u pódia potaženého kobercem, na němž nebylo nic než malý stůpínek. Ve vzdáleném rohu salonu stálo cembalo, ale přes hlučný dav ho bylo sotva slyšet. Pokud někdo za Grovea ronil slzy, tak to velmi dobře skrýval.

Pendergast se naklonil. „Vincente, máte-li zájem o lehké občerstvení, tak se do toho pusťte hned. Při takovém množství lidí moc dlouho nevydrží.“

„Myslíte tamhleto jídlo na stole? Ne, děkuju.“ Jeho koketování s literárním světem ho naučilo, že při podobných událostech se podávají jikry a sýr, které zapáchají tak, že to člověka přiměje podívat se pozorně na vlastní podrážky.

„Tak budeme korzovat?“ Pendergast se téměř vznášel davem. Teď na pódium vystoupil muž: dokonale oblečený, vysoký, s vlasy pečlivě sčesanými dozadu, na tváři perfektní make-up. Dav se ztišil, ještě než došel k mikrofonu.

Pendergast vzal D'Agostu za loket. „Sir Gervase de Vache, ředitel muzea.“ Muž si vzal mikrofon z pódia, stál zpříma a důstojně.

„Vítám vás všechny,“ řekl. Zjevně měl pocit, že je zbytečné se představovat. „Jsme tu všichni, abychom uctili památku našeho přítele a kolegy Jeremyho Grovea – ale tak, jak by si to přál on sám: jídlem, pitím, hudbou a dobrou náladou, nikoli protáhlými obličejí a truchlivými proslovy.“ Hovořil s lehounkým francouzským přízvukem.

I když se Pendergast zastavil ve chvíli, kdy ředitel vstoupil na pódium, D'Agosta si všiml, že neustále přejíždí neklidnýma očima po celé místnosti.

„Poprvé jsem se s Jeremym Grovem setkal před nějakými dvaceti lety, když psal recenzi na naši výstavu Moneta pro *Downtown*. Byla to – jak bych to řekl – klasická Groveova recenze.“

Ozval se šum chápavého smíchu.

„Jeremy Grove byl především člověk, který říkal pravdu, když ji viděl, neochvějně a ve vysokém stylu. Jeho ostrovtip a výbuchy neuctivosti bývaly osvěžením mnohých večírků a posezení...“

D'Agosta se otočil. Pendergast ještě stále přehlížel místnost a náhle se znovu dal do pohybu, pomalu, jako žralok, který ve vodě právě ucítil krev. D'Agosta šel za ním. Rád sledoval Pendergasta v akci. U stolu s alkoholem si nápadně krásný mladý muž oblečený celý v černém naléval sklenici něčeho ostrého. Měl úhledně zastríženou kozí bradku, výrazně velké, hluboké oči plné slz a prsty ještě pavoukovitější než Pendergast.

„Maurice Vilnius, malíř, abstraktní expresionismus,“ zamumlal Pendergast. „Jedna z mnoha obětí Groveovy něžné péče.“

„Co to znamená?“

„Vzpomínám si na recenzi, kterou Grove napsal na Vilniovy kresby před několika lety. Věta, která mi nejvíc utkvěla v mysli, je: *Tyto malby jsou tak špatné, že vzbuzují respekt, dokonce posvátnou bázeň. Vytvořit prostřednost takovéhle úrovně vyžaduje skutečně zvláštní talent. Takového talentu má Vilnius hojně.*“

D'Agosta potlačil smích. „To stojí za zabítí.“ Rychle se ovládl, Vilnius je viděl přicházet.

„Ach, Maurici! Jak se vám daří?“ zeptal se Pendergast.

Malíř zvedl dvě velmi černá obočí. Protože D'Agosta sám věděl, co je to být terčem ošklivých recenzí, očekával, že uvidí zlobu nebo alespoň zášť v brunátném obličejí. Místo toho spatřil široký úsměv.

„My se známe?“

„Jmenuji se Pendergast. Setkali jsme se jen krátce loni na vaší vernisáži

v Galerii Dellitte. Pěkná práce. Uvažuji o koupi jednoho díla do svého bytu v Dakotě.“

Vilnius úsměv se rozšířil ještě víc. „To mě těší.“ Mluvil s ruským přízvukem. „Zastavte se kdykoli. Zastavte se dnes. To už by byl tento týden pátý obraz.“

„Skutečně?“ D'Agosta si všiml, jak moc se Pendergast snaží zastrít v hlase překvapení. V pozadí ředitel jednotvárným hlasem drmolil: „... *muž plný odvahy a odhodlání, který si nebral servítky...*“

„Maurici,“ pokračoval Pendergast, „chtěl bych s vámi mluvit o Groveově poslední –“

Najednou k Vilniově přistoupila žena středního věku, její vyzáblou postavu halily šaty pošíte flitry. V závěsu za ní šel vysoký muž v černém smokingu, plešatá hlava se mu leskla jako drahokam.

Žena zatahala Vilnia za rukáv. „Maurici, miláčku, já ti prostě *musím* osobně poblahopřát. Ta nová recenze je jednoduše úžasná. Ta už měla přijít dávno.“

„Vy už jste ji viděli?“ Vilnius se otočil k nově příchozím.

„Zrovna dneska odpoledne,“ odpověděl ten muž. „Do galerie mi odfaxovali kopii před korekturou.“

„... *a nyní jedna z Jeremyho milovaných Haydnových sonát...*“

Lidé si dál povídali, muže na pódiu si vůbec nevšímali. Vilnius na okamžik znovu pohlédl na Pendergasta. „Jsem rád, že jsme se zase viděli, pane Pendergaste,“ řekl, vytáhl z kapsy kartičku a podal ji agentovi FBI. „Zastavte se v mém ateliéru kdykoli.“ Potom se otočil zátky k ženě a jejímu doprovodu. Když odcházeli, D'Agosta slyšel, jak Vilnius říká: „Případá mi úžasné, jak rychle se šíří novinky. Tahle recenze má podle plánu vyjít až pozítří.“

D'Agosta se díval na Pendergasta. I on sledoval odcházejícího Vilnia. „Zajímavé,“ mumlal si pro sebe.

Zamířili zpátky do davu. De Vache dohovořil a hladina hluku zase stoupla. Cembalo znovu začalo hrát, ale teď už ho nebylo vůbec slyšet, jak všichni v místnosti při jídle a pití klábosili.

Najednou se Pendergast rychle odpojil a prodíral se davem. D'Agosta poznal, že má namířeno k řediteli muzea, který scházel po schůdcích z pódia.

De Vache se zastavil. „Ale Pendergaste. Neříkejte mi, že ten případ děláte vy.“

Pendergast přikývl.

Francouz sešpulil rty. „Je to oficiální? Nebo jste snad byl jeho přítel?“

„Grove snad měl nějaké přátele?“

De Vache se usmál. „To je pravda. Pojem přátelství Jeremy neznal. Držel si ho od těla. Naposledy jsem ho viděl – počkejte – na jednom večírku. Vzpomínám si, jak požádal muže, který seděl proti němu – naprosto neškodného starého pána s umělým chrupem –, aby při jídle přestal klapat řezáky, že je člověk, ne krysa. Někdo u stolu si později potřásl kravatu omáčkou a Jeremy to náležitě okomentoval.“ Sir Gervase se uchechtl. „A to byl jen jeden večírek. Může člověk, který se takhle vyjadřuje naprosto běžně, mít nějaké přátele?“

Sira Gervase si přivolala skupinka starších dam ověšených šperky. Omluvil se Pendergastovi, lehce se uklonil D’Agostovi a odešel. Pendergast bloudivl očima po místnosti, nakonec se zadíval na hlouček lidí u cembala. „*Voilà*“, vyhrkl. „Jako zdroj informací učiněný poklad.“

„Kdo?“

„Ti tři, co spolu mluví. Spolu s Vilniem, s ním jste se právě seznámil, byli hosty na posledním večírku, který Grove pořádal. A to je také důvod, proč jsme tady.“

D’Agosta se nejprve zahleděl na nepříliš výrazného muže v šedivém obleku. Vedle něj stála obstarožní dáma; vypadala jako strašidlo a na obličejích měla nánosy pudru a růže, vyfintěná, s dokonalou manikúrou, účesem od kadeřníka a nepochybně po chirurgickém zákroku v naprosto neúspěšné snaze vypadat méně než na šedesát. Měla náhrdelník se smaragdy tak velikými, až se D’Agosta bál, že vychrtlá ramena jejich tíhu nevydrží. Ale naprostým esem téhle skupinky byl člověk vedle ní z druhé strany: nesmírně tlustý muž v úžasném obleku v barvě holubí šedi, nacpaný do hedvábné vestičky, s bílými rukavicemi a zlatým řetězem.

„Ta žena,“ mumlal Pendergast, „je lady Milbankeová, vdova po sedmém baronovi Milbankeovi. Prý je děsivá klepna, pije absint a je neúnavnou organizátorkou seancí, při nichž se vyvolávají mrtví.“

„Ona sama se mrtvole hodně podobá.“

„Vincente, nevšiml jsem si, že máte takhle kousavý humor. Ten tlustoch je nepochybně hrabě Fosco. Už jsem o něm hodně slyšel, ale vidím ho dnes poprvé.“

„Musí vážit tak sto padesát kilo.“

„A všimněte si, že i přesto chodí velmi zlehka. A ten vysoký pán v šedém obleku je Jonathan Frederick, umělecký kritik z *Art & Antiques*.“

D’Agosta přikývl.

„Odvážíme se do jámy lvové?“

„Vy jste tady šéf.“

Pendergast okamžitě vykročil k té skupince, úlisně a bezostyšně se vetřel, uchopil ruku lady Milbankeové a pozvedl ji ke rtům.

Stará žena pod make-upem zčervenala. „Měli jsme už to potěšení –?“

„Ne,“ odpověděl Pendergast. „O to větší škoda. Jmenuji se Pendergast.“

„Pendergast. A kdo je váš přítel? Bodyguard?“ Ve skupince to vyvolalo nervózní smích.

Pendergast se také zasmál. „V jistém slova smyslu.“

„Jestli to má jako melouch,“ zaznamenal vysoký muž jménem Frederick, „neměl si brát uniformu. Tohle je koneckonců setkání k uctění památky zesnulého.“

D'Agosta postřehl, že se Pendergast ani neobtěžoval jakkoli uvést na pravou míru poznámku toho člověka o melouchaření. Místo toho jen smutně zavrtěl hlavou. „To, co se stalo Groveovi, je moc smutné, nemyslíte?“

Všichni kolem souhlasně pokyvovali.

„Slyšel jsem, že ten večer, kdy zemřel, pořádal večírek.“

Najednou se rozhostilo ticho.

„Tedy, pane Pendergaste,“ ozvala se lady Milbankeová. „To je pozoruhodná poznámka. Víte, my všichni jsme na tom večírku byli.“

„Skutečně. Vrahem by prý mohl být některý z hostů večírků.“

„To je vzrušující!“ vykřikla lady Milbankeová. „Úplně jako z románu Agathy Christie. Mimochodem, my všichni jsme měli motiv zbavit se Grovea.“ Vyměnila si rychlý pohled s ostatními. „Jenomže my jsme nebyli jediní. Je to tak, Jasone?“ Zvýšila hlas a kývnutím přivolala mladého muže, který šel kolem se sklenkou šampaňského v ruce. V knoflíkové dírci žlutohnědého saka měl vetknutou orchidej; jeho vlasy barvou připomínaly pomerančový džem.

Mladík zůstal stát a mračil se. „O čem mluvíte?“

„Tohle je Jason Prince.“ Zlomyslně se zasmála. „Jen jsem říkala tady panu Pendergastovi, kolik lidí, co jsou tady, mělo důvod zavraždit Jeremyho Grovea. A o tobě je známo, že jsi hodně žárlivý hoch.“

„Jako vždycky hloupě žvaní,“ řekl Prince, rudý v obličejí. Otočil se na podpatku a odkráčel.

Lady Milbankeová se znovu zvonivě zasmála. „A tady Jonathana Grove nejednou pořádně vytočil. Že je to tak, Jonathaně?“

Šedovlasý muž se ironicky usmál. „Vstoupil jsem do poněkud početného klubu.“

„Říkal o vás, že sloužíte jako nafukovací panna uměleckým kritikům, vidíte?“

Ten muž nehnul ani brvou. „Grove skutečně dokázal používat šokující obraty. Ale já myslel, že jsme se dohodli a tohle všechno je už za námi, Evelyn. Už je to víc než pět let.“

„A potom je tu hrabě. Podezřelý číslo jedna. Podívejte se na něj! Zjevně je to muž s nejedním hodně temným tajemstvím. Je Ital a znáte *Italy*.“

Hrabě se usmál. „My Italové jsme šťastná stvoření.“

D'Agosta se na hraběte zvědavě podíval. Upoutaly ho jeho oči, měly temně šedou barvu, byly výjimečně průzračné jako hluboká voda. Měl dlouhé šedivé vlasy sčesané dozadu a i přes svůj věk pokožku růžovou jako nemluvně. Určitě mu táhlo na šedesát.

„A potom jsem tady *já*,“ pokračovala lady Milbankeová. „Může vás napadnout, že jsem k vraždě měla nejlepší motiv ze všech. Kdysi jsme byli milenci. *Cherchez la dame*.“

D'Agosta se otrásl a v duchu si kladl otázku, jestli je taková věc vůbec fyzicky možná.

Zdálo se, že kritika Fredericka taková představa vyvedla z míry úplně stejně, protože se honem začal vmlouvat: „Promiňte, musím si s někým pohovořit.“

Lady Milbankeová se usmála. „Předpokládám, že o novém místě.“

„Abych pravdu řekl, ano. Pane Pendergaste, těšilo mě.“

Hovor na chvíli utichl. D'Agosta si všiml, že hrabě upřel své šedé oči na Pendergasta a na rtech mu pohrával jemný úsměv. „Tak už to řekněte, pane Pendergaste,“ vyzval ho hrabě. „Jaký máte osobní zájem na tomhle případu?“

Místo odpovědi zalovil v saku a vyndal náprsní tašku, pomalu a uctivě ji rozevřel, jako by to byla schránka se šperky. Zlatý odznak se zaleskl.

„*Ecce signum!*“ vykřikl hrabě potěšeně.

Stará dáma o krok ustoupila. „Vy jste od policie?“

„Zvláštní agent Pendergast, Federální vyšetřovací úřad.“

Lady Milbankeová se otočila na hraběte. „Tys to věděl a *neřekl* jsi mi nic? A já jsem z nás všech udělala podezřelá!“ V jejím hlase už nebyl podtón pobavení.

Hrabě se usmál. „Hned jak přišel, bylo mi jasné, že musí patřit k policejnímu sboru.“

„*Mně* jako agent FBI nepřipadá.“

Hrabě se otočil na Pendergasta. „Doufám, že informace od Evelyn vám budou užitečné, pane.“

„Velmi. Už jsem toho o vás spoustu slyšel, hrabě Fosco.“

Hrabě se usmál.

„Mám dojem, že jste se s Grovem dlouho přátelili.“

„Sdíleli jsme lásku k hudbě a umění a nejvyššímu spojení obého: opere. Nejste náhodou milovník opery?“

„Ne, to nejsem.“

„Ne?“ Hrabě zvedl obočí. „A proč ne?“

„Opera na mě vždycky působila vulgárně a infantilně. Mám raději symfonickou formu: ryzí hudbu bez rekvizit, jako je výprava, kostýmy, melodrama, sex a násilí.“

D'Agosta měl dojem, že hrabě ztuhl jako socha. Ale potom si uvědomil, že se Fosco tiše směje, což bylo poznat jen podle vnitřního škubání svalů. Ten smích trval docela dlouho. Potom si otřel koutky očí kapesníkem a lehce tleskl svýma boubelatýma rukama na výraz uznání. „Vidím, že jste gentleman pevných zásad.“ Naklonil se k Pendergastovi a tiše začal zpívat svým hlubokým basem, stěží přehlušil hlomoz v místnosti.

*Braveggia, urla! T'affretta
a palesarmi il fondo dell'alma ria!*

Dozpíval, narovnal se a celý zářil. „*Tosca*, jedna z mých oblíbených.“

D'Agosta viděl, jak Pendergast lehce semkl rty. „Jen hlásej,“ přeložil, „křič to, co halí tvé nitro dávno zrádné, ať rouška spadne!“

Skupina znehybněla při těch slovech, která jim připadala jako urážka namířená proti hraběti. Ale hrabě sám se usmál. „Bravo. Umíte italsky.“

„*Ci provo*,“ řekl Pendergast.

„Můj milý příteli, Pucciniho překládáte velice dobře. Takže vy nemáte rád operu. Mohu jen doufat, že pokud jde o výtvarné umění, jste menší ignorant. Měl jste možnost obdivovat tamhletoho Ghirlandaioa? Velkolepý.“

„Abychom přešli k věci. Mohl byste mi odpovědět na několik otázek?“

Hrabě přikývl.

„Jakou náladu měl Grove tu noc, kdy zemřel? Byl rozčilený? Vyděšený?“

„Ano, byl. Ale pojďte, podíváme se na něj zblízka.“ Hrabě přešel k obrazu. Ostatní je následovali.

„Hrabě Fosco, byl jste jedním z posledních, kdo viděli Jeremyho Grovea živého. Za vaši pomoc bych vám byl velmi vděčný.“

Hrabě znovu tleskl rukama. „Omluvte mě, pokud jsem neuctivý. Chci být nápomocný. Čirou náhodou mě vaše práce vždycky fascinovala. Jsem vášnivý čtenář anglických detektivek. Patrně jediná věc, pro kterou se Angličani

hodi. Ale musím se přiznat, že nejsem zvyklý být *subjektem* pátrání. To není ani v nejmenším příjemný pocit.“

„To není příjemné nikdy. Podle čeho jste usoudil, že Grove byl ten večer rozrušený?“

„Nedokázal sedět klidně déle než jen pár minut. Skoro vůbec nepil, což byla překvapivá odchylka od jeho běžného zvyku. Chvillemi mluvil nahlas, skoro překotně. Jindy zase plakal.“

„Víte, proč byl tak rozrušený?“

„Ano, bál se ďábla.“

Lady Milbankeová v přemíře rozrušení tleskla rukama.

Pendergast upřeně hleděl na Fosca.

„Když jsem odcházel, obrátil se na mě s velmi podivnou prosbou. Věděl, že jsem katolík, a velmi mě prosil, abych mu půjčil svůj kříž.“

„A?“

„Půjčil jsem mu ho. A musím přiznat, že po přečtení dnešních ranních novin mám trochu obavy, jestli je ten kříž v pořádku. Mohl bych ho dostat zpátky?“

„Nemohl.“

„A proč ne?“

„Je jedním z důkazů.“

„Aha!“ řekl hrabě s úlevou. „Ale časem ho dostanu zpátky, vidíte?“

„Nechápu, proč byste ho chtěl, snad jen kvůli drahokamům, které v něm byly zasazeny.“

„A proč?“

„Kříž je spálený a roztavený zcela k nepoznání.“

„Ne!“ vykřikl hrabě. „Drahocenná rodinná památka předávaná po dvanáct generací! A já ho dostal darem k biřmování!“ Rychle se ovládl. „Osud je vrtkavý, pane Pendergaste. Nejenže Grove zemřel příliš brzy, aby pro mě mohl udělat jednu důležitou věc, ale vzal mi také cennost předávanou v rodině přes několik generací a měl ji u sebe, když umíral. Tak to v životě chodí. A co teď třeba výměna informací? Uspokojil jsem vaši zvědavost, vy teď uspokojte zase tu mou.“

„Lituji, ale nemohu o tom případu mluvit.“

„Můj milý pane, nemám na mysli tenhle případ. Mluvím o tomhle obraze! Ocenil bych váš názor.“

Pendergast se obrátil k obrazu a bez rozmyšlení řekl: „Ve tvářích venkovců vidím vliv Portinariho Triptychu.“

Hrabě Fosco se usmál. „Takový génius! Taková prozíravost!“

Pendergast lehce naklonil hlavu na stranu.

„Nemluvím o vás, příteli, ale o malíři. Víte, tohle byl skutečně pozoruhodný výkon, protože Ghirlandaio namaloval tuhle drobnou desku *tři roky před* tím, než se Portinarův Triptych dostal z Flander do Florencie.“ Celý rozzářený se rozhlížel po svém obecenstvu.

Pendergast se na něj chladně podíval. „Ghirlandaio viděl studie k obrazu, které poslali rodině Portinariových pět let před tím, než se do Florencie dostal samotný oltářní obraz. Překvapuje mě, hrabě, že tohle nevíte.“

Hraběti zmizel úsměv z tváře jen na malý okamžik. Potom zatleskal, aby mu dal najevo čirý obdiv. „Velmi dobře, velmi dobře! Zdá se, že jste mě porazil na domácím hřišti. Opravdu vás budu muset poznat lépe, pane Pendergaste, na příslušníka policejního sboru jste mimořádně vzdělaný.“

9

D'AGOSTA POSLOUCHAL VZDÁLENÉ VYZVÁNĚNÍ V TELEFONU – TAK SLABÉ, že druhý přístroj by mohl být někde na měsíci. Kdyby to tak zvedl jeho syn Vincent! S manželkou se mu nechtělo mluvit.

Ozvalo se cvaknutí a potom uslyšel známý hlas. „Ano?“ Nikdy neřekla *haló*, vždycky jen *ano*, jako by už jen to, že jí volá, bylo pro ni nadmíru nepříjemné.

„To jsem já.“

„Ano?“ opakovala.

Ježíšikriste. „Já, Vinnie.“

„Já vím, kdo volá.“

„Chtěl bych mluvit se svým synem, prosím.“

Nastala pauza. „To nejde.“

D'Agosta cítil, že to nevydrží a vybuchne. „Proč ne?“

„Tady v Kanadě je něco, čemu se říká *škola*.“

To ho ohromilo. No jistě! Je přece pátek, blíží se poledne. „Zapomněl jsem.“

„Já vím, že jsi zapomněl. Stejně jako jsi zapomněl zavolat, když měl narozeniny.“

„Nechala jsi vyvěšený telefon.“

„To ho musel z vidlice odstrčit pes. Ale mohl jsi klidně poslat přání a dárek.“

„*Poslal* jsem přání i dárek.“

„Přišlo to den po narozeninách.“

„Posílal jsem to všechno deset dní předem, proboha. Nemůžeš mi přece dávat za vinu, že pošta je pomalá.“ Bylo to šílené. Zase se nechal vtáhnout do nesmyslné hádky. Proč oba pociťují tak zoufalou potřebu spolu bojovat? Nejlepší je prostě neodpovídat.

„Víš co, Lydie, zavolám dneska večer, ano?“

„Vincent jde někam s kamarády.“

„Zavolám ráno.“

„Nejspíš ho nezastihneš. Celý den trénuje baseball –“

„Tak ať mi zavolá on.“

„Myslíš, že za ty peníze, co nám platíš, si můžeme dovolit mezinárodní hovory?“

„Víš dobře, že dělám, co můžu. A taky víš, že ti nikdo nebrání přistěhovat se zpátky do Států.“

„Vinnie, odvěkl jsi nás sem proti naší vůli. My jsme sem nechtěli. Zpočátku to bylo hodně tvrdé. Ale potom se stalo něco úžasného. Zvykla jsem si tu. *Libí* se mi tady. A Vincentovi taky. Máme *přátele*, Vinnie. *Žijeme*. A když jsme se konečně postavili na nohy, tak bys chtěl, abychom se vrátili zpátky do Queensu. Tak já ti teda něco řeknu: *nikdy* se do Queensu nevrátím.“

D'Agosta mlčel. Takováhle prohlášení přesně nechtěl vyprovokovat. Ježíši, tímhle telefonátem to tedy pořádně zpackal. A to chtěl jenom mluvit se svým synem.

„Lydie, nikdy neříkej nikdy. Můžeme to nějak vyřešit.“

„Vyřešit? Je čas vyrovnat se s –“

„Neříkej to, Lydie!“

„Já to *řeknu*. Je čas vyrovnat se s fakty. Je čas –“

„Neříkej to!“

„– abychom se rozvedli.“

D'Agosta pomalu zavěsil. Dvacet pět let, prostě jen tak. Cítil, jak se mu špatně dýchá; bylo mu skoro na zvracení. Na to nemůže myslet. Musí se pustit do práce.

Velitelství policie v Southamptonu bylo v okouzující, i když zanedbané staré dřevěné budově, kde kdysi býval Slate Rock Country Club. Policejní složky se musely hodně snažit, napadlo D'Agostu chmurně, aby interiéry změnil na typickou nevzhlednou policejní stanici s linoleem a škvárobetonovými tvárniciemi v barvě lidských zvratků. Dokonce i ve vzduchu se vznášel klasický univerzální zápach velitelství: směs potu, přehřátých kopírek, kovu a chlórových čisticích prostředků.

D'Agostovi se zvedl žaludek. Byl odtud pryč tři dny, pobíhal s Pendergastem, poručíkovi předával zprávy telefonicky. Teď se s ním musel setkat osobně. Po rozhovoru s manželkou byl úplně zničený. Skutečně měl počkat a zavolat jí později.

Prošel krajními kanceláři, tu a tam pokynul na pozdrav. Zdálo se, že nikdo není nijak zvlášť nadšený, že ho vidí; mezi kolegy v aktivní službě nebyl příliš oblíbený. Nechodil s nimi do bowlingového klubu ani se s nimi nenakvartýroval do Tiny's na šipky. Vždycky měl pocit, že tohle je pro něj

jenom přestupní stanice na zpáteční cestě do Newyorského policejního sboru. Připadalo mu, že nemá smysl s někým tu navazovat přátelství. Možná to byla chyba.

Zaplašil takové myšlenky a zaklepal na dveře s výplní z mléčného skla, které vedly do poručíkovy malé kanceláře. Zaslá zlatá písmena s černým lemováním hlásala BRASKIE.

„Jo?“ ozvalo se zevnitř.

Braskie seděl za starým kovovým stolem. Po jedné ruce měl sloupec novin od *Postu* a *Timesu* až po *East Hampton Record*, všechny na první stránce přinášely zprávu o jejich případu. Poručík vypadal příšerně: tmavé kruhy pod očima, vrásčitý obličej. D'Agostovi ho bylo skoro líto.

Braskie mu pokynul na židli. „Co je nového?“

D'Agosta ho informoval a Braskie mu naslouchal. Když skončil, s povzdechem si otřel předčasně řídnoucí čelo. „Šéf se vrací zítra a my máme jenom tu mrtvolu. Na nic jsme nepřišli, nemáme otisky prstů, vlas ani vlákno, očitého svědka, prostě nic. Kdy přijede Pendergast?“

V jeho hlase zaslechl naději, tak moc byl zoufalý.

„Za půl hodiny. Chtěl, abych se ujistil, že je všechno připravené.“

„Ano, je.“ Poručík s dalším povzdechem vstal. „Pojďte za mnou.“

Místnost pro ukládání důkazních materiálů byla vybudovaná ze smontovaných přenosných buněk za policejní stanicí na kraji jednoho z posledních bramborových polí v Southamptonu. Poručík projel svojí kartou scannerem u dveří a vešel. Uvnitř D'Agosta uviděl Joe Lillianu, kolegu seržanta, který pokládal poslední důkaz na stůl uprostřed dlouhého, úzkého prostoru. Po obou stranách do šera ubíhaly police a zamykací skřínky plné důkazních předmětů starých bůhvíkolik let.

D'Agosta se díval na stůl. Seržant Lillian odvedl dobrou práci. Papíry, průsvitné obálky, zkumavky – všechno označeno štítky a úhledně srovnáno.

„Myslíte, že to váš zvláštní agent ocení?“ zeptal se Braskie.

D'Agosta si nebyl jistý, jestli v Braskieho hlase zaregistroval sarkasmus nebo zoufalství. Ale než si mohl rozmyslet odpověď, zaslechl za sebou známý medový hlas.

„Zajisté ano, poručíku Braskie, zajisté.“

Braskie vyskočil. Pendergast stál mezi dveřmi, ruce za zády, musel nějak proklouznout za nimi.

Pomaloučku přešel ke stolu, ruce stále za zády, rty sešpulené. Prohlížel si důkazy se zájmem znalce umění, který hledí na stůl se vzácnými exponáty.

„Jestli něco potřebujete, tak si to vezměte,“ vybídl ho Braskie. „Nepochybují o tom, že vaše soudní laboratoř je vybavena lépe než naše.“

„A já zase nepochybují o tom, že vrah za sebou nezanechal jiný důkaz, než který zanechat *chtěl*. Děkuji, já se teď jenom letmo rozhlížím. Ale co je tohle? Roztavený kříž. Mohu?“

Seržant Lillian zvedl obálku, v níž byl uložený kříž, a podal ji Pendergastovi. Agent si ji opatrně vzal a pomalu jí otáčel. „Tohle bych rád poslal do naší laboratoře v New Yorku.“

„Samozřejmě.“ Lillian si vzal obálku zpátky a uložil ji do plastového obalu.

„A tenhle zuhelnatělý materiál.“ Pendergast zvedl zkumavku s několika ohořelými kousky síry. Odzátkoval ji, trochu s ní zakýval a přičichl. Potom ji zazátkoval.

„A je to.“

Pendergast se podíval na D'Agostu. „Zajímá vás něco, seržante?“

D'Agosta přistoupil ke stolu. „Možná.“ Pokynul směrem k balíčku dopisů.

„Všechno už prošlo rukama našich techniků i laboratoří,“ řekl Lillian. „Samozřejmě s tím můžete pracovat.“

D'Agosta vyndal jeden dopis. Groveovi ho napsal ten chlapec Jason Prince. Koutkem oka spatřil, že se Lillian uculuje. Co mu, sakra, připadá tak legrační? D'Agosta se začel.

Ježíši. Panebože. Celý rudý dopisy odložil.

„Denně se člověk něco naučí, co, D'Agosto?“ poznamenal Lillian s úsměvem.

D'Agosta se obrátil zpátky ke stolu. Byl na něm sloupeček knížek: *Dr. Faust* od Christophera Marlowea, *Nová kniha křesťanských modliteb*, *Malleus Maleficarum*.

„Kladivo na čarodějnice,“ řekl Pendergast a kývl hlavou směrem k titulu. „Profesionální manuál honů na čarodějnice v době inkvizice. Zdroj informací černé magie.“

Vedle knih tam byl stoh výtisků z internetu. D'Agosta zvedl první list. Stránka se jmenovala *Maledicat Dominus*; právě na tomhle listu byla popsána kouzla a modlitby pro zažehnání ďábla.

„V posledních čtyřiaadvaceti hodinách svého života navštívil několik takových stránek,“ vysvětloval Braskie. „Tyhle si vytiskl.“

Pendergast si teď prohlížel lupou korkovou zátku. „Co se podávalo k jídlu?“ zeptal se.

Braskie otevřel zápisník a podal ho Pendergastovi.

Pendergast četl nahlas. „Plotice, grilované hovězí medailonky na bur-

grundském a žampionech, baby karotka, salát, citronový šerbet. Podávalo se víno Petrus, ročník 90. Výborná volba vína.“

Vrátil zápisník a věnoval se znovu důkazním materiálům. Naklonil se a zvedl pomačkaný kousek papíru.

„To jsme našli zmačkané v koši na odpadky. Vypadá to jako nějaká korektura.“

„Tohle je signální výtisk článku pro příští číslo časopisu *Art Review*. Pokud se nemýlím, zítra bude v prodeji.“ Pendergast uhladil papír. „Dějiny výtvarného umění, jako každá jiná velká disciplína, mají své posvátné chrámy: místa a okamžiky, za které by každý kritik s trochou sebeúcty obětoval mnohé, jen aby u toho mohl být. První impresionistická výstava na Boulevard des Capucines v roce 1874 byla jednou z takových událostí; den, kdy Braque poprvé spatřil Picassovo dílo *Slečny avignonské* je další. Jsem tady, abych vám řekl, že série Maurice Vilnia s názvem Golgota – v současné době je vystavena v jeho ateliéru v East Village – bude dalším takovým přelomem v dějinách výtvarného umění.“

„Já myslel, že jste včera na tom smutečním setkání říkal, že Grove Vilniovo dílo nesnášel,“ podotkl D'Agosta.

„A tak tomu také bylo – v minulých letech. Ale jak se zdá, došlo u něj ke změně postoje.“ Pendergast vrátil papír na stůl se zamysleným výrazem. „To samozřejmě vysvětluje, proč měl Vilnius včera večer tak dobrou náladu.“

„Vedle jeho počítače jsme našli ještě jeden podobný článek,“ řekl Braskie a ukázal na další list papíru na stole. „Vytištěný, ale nepodepsaný. Podle všeho ho ale napsal Grove.“

Pendergast zvedl ten list. „Je to článek pro *Burlington Magazine*. Jmenuje se ‚Přehodnocení *Výchovy panny* Georgese de la Tour‘.“ Rychle si ho přečetl. „Je to krátký článek od Grovea. Odvolává se v něm na svoji dřívější recenzi, ve které de la Tourův obraz označil za podvrh.“ Vrátil papír na místo. „Zdá se, že v posledních hodinách života změnil názor na spoustu věcí.“

Pendergast přešel ke stolu, potom se ještě jednou zastavil, tentokrát před svazkem telefonních záznamů. „No, tohle by nám mohlo pomoci, nemyslíte, Vincente?“ řekl a podal je D'Agostovi.

„Povolení k jejich zveřejnění jsem dostal dneska ráno,“ řekl Braskie. „Na zadní straně je sponkou připevněný papírek se jménem a adresou a stručnou identifikací všech osob, co mu volaly.“

„Poslední den svého života, jak se zdá, hodně telefonoval,“ řekl D'Agosta po zběžném prolistování.

„Ano, volal hodně,“ přitakal Braskie. „A spoustě zvláštních lidí.“

D'Agosta obrátil záznamy a podíval se na seznam. *Byl* podivný. Mezinárodní hovor s profesorem Iainem Montcalmem, New College, Oxford, katedra studií středověku. Další, místní hovory s Evelyn Milbankeovou a Jonathanem Frederickem. Různé telefonáty na informace. Po půlnoci Locke Bullard, průmyslník, nějaký Nigel Cutforth a potom – ještě později – otec Cappi.

„Máme v úmyslu je všechny vyslechnout. Montcalm mimochodem patří k předním světovým expertům na středověké satanistické obřady.“

Pendergast přikývl.

„Milbankeová a Frederick byli na posledním večírku a telefonáty se nejspíš týkaly jeho uspořádání. Vůbec nevíme, proč volal Bullardovi. Nemáme důkazy o tom, že se s ním někdy setkal. Pouhým číslem zůstává i Cutforth. Je snad nějaký hudební producent a ani tady nemáme sebemenší náznak, že by se ti dva někdy setkali. A přece měl Grove soukromá čísla obou.“

„A co všechny telefonáty na informace?“ zeptal se D'Agosta. „Musel volat minimálně do dvanácti různých měst.“

„Víme jen tolik, že zkoušel vyhledat nějakého Beckmanna. Raniera Beckmanna. Je to vidět i na internetu.“

Pendergast odložil špinavý ubrousek, který si prohlížel. „Výborná práce, poručíku. Nebude vám vadit, když s některými z těch lidí pohovoříme i my?“

„Jak si přejete.“

D'Agosta a Pendergast nastoupili do agentova rollsu, který měl ostentativně spuštěný motor na volnoběh přímo před policejní stanicí, za volantem seděl řidič v livreji. Když silný vůz odjížděl od stanice, Pendergast vytáhl z kapsy kožený zápisník, otevřel ho na čisté stránce a zlatým perem si začal psát poznámky. „Jak to tak vypadá, máme až zarážející počet podezřelých.“

„To ano. Snad úplně všechny, kdo Grovea kdy znali.“

„Jedinou výjimkou je Maurice Vilnius. Ale stejně mám dojem, že se ten seznam poměrně rychle zkrátí. Zatím si rozdělíme práci na zítra.“ Podal D'Agostovi seznam. „Vy promluvíte s Milbankeovou, Bullardem a Cutforthem. Já si vezmu na starost Vilnia, Fosca a Montcalma. A tady je několik identifikačních karet z FBI pro Jižní okrsek manhattanské policie. Pokud bude mít někdo námitky vůči dotazům, jednu z nich jim můžete předložit.“

„Něco speciálního, na co bych se měl soustředit?“

„Je to výlučně rutinní policejní práce. V našem případě jsme dospěli k bodu, kdy bohužel musíme pracovat jako v rukavičkách. Není tohle jako vystríženě z detektivek, které jste kdysi psal?“

D'Agosta se přinutil k zatrpklému úsměvu. „Ne tak docela.“

10

NIGEL CUTFORTH SEDĚL V KOUTKU ZAŘÍZENÉM VE STYLU BAUHAUSU 315 metrů nad Pátou Avenue a snídal. Odložil poslední vydání *Billboardu* a zhluboka se nadechl. Co se děje s ventilací posledních pár dní? Už potřetí cítil silný sirný zápach. Dvakrát už u něj byli ti kašpaři z údržby budovy a dvakrát nenašli vůbec nic.

Cutforth praštil s časopisem. „Elizo!“

Eliza byla Cutforthova druhá manželka – nakonec se zbavil té staré škatule, která se opotřebovala, když mu porodila děti, a našel si něco svěžejšího. Právě ta mladší, svěžejší, stála mezi dveřmi v gymnastickém trikotu a kartáčovala si dlouhé blondaté vlasy s hlavou skloněnou k jedné straně. Cutforth slyšel praskání statické elektřiny.

„Zase to tady smrdí,“ houkl.

„Já mám taky nos,“ řekla, jeden pramen vlasů přehodila dozadu a další dopředu.

Bývaly časy, už je to hodně dávno, kdy se Cutforth moc rád díval, co všechno s vlasy provádí. Teď už mu to začalo lézt na nervy. Denně takhle promarnila nejméně půl hodiny.

Když se dál kartáčovala, cítil Cutforth, jak v něm narůstá podrážděnost. „Zaplatil jsem pět a půl melounu za tenhle kvartýr a smrdí to tady jako v nějaký chemický laboratoři. Proč nezavolaš někoho z údržby?“

„Telefon máš přímo u lokte.“

Cutforthovi bylo jedno, jakým tónem s ním mluví.

Přehodila poslední pramen vlasů, protřepala ho a narovnala se. „Za čtvrt hodiny mám trénink spinu. Už mám zpoždění.“

S těmito slovy zmizela ze dveří. Cutforth slyšel, jak bouchla dveřmi od šatny v předsíni, když si brala boty na tenis. Po chvíli se z chodby vzadu ozvalo hučení výtahu. Eliza odjela.

Upřeně se díval na zavřené dveře a sám sobě v duchu připomínal, že chtěl něco svěžejšího; že dostal něco svěžejšího. V podstatě ale až setsakra moc svěžího.

Znovu začíchal. Jestli se něco změnilo, tak jen to, že zápach zesílil. Bude hodně těžké dostat sem ty chlapy z údržby potřetí. Správa budovy byla k ničemu, rozhoupali se k pořádné akci, teprve když člověk ječel hodně nahlas. Ale na tom poschodí byly jen dva byty – ten druhý už prodali, ale ještě se nikdo nenastěhoval – a nikdo v ostatních patrech podle všeho nic necítil. Takže Cutforth ječel jako jediný.

Vstal, byl hodně znepokojený. Grove si v tom bizarním telefonátu stěžoval na hrozný smrad – a ještě na dalších asi sto podivností. Prudce zatřepal hlavou ve snaze rozehnat mraky pochopení, které se pomalu začaly stahovat. Ten starý podvodník a jeho přihlouplé obavy na něj zapůsobily.

Jde to snad z ventilace? Obešel byt, kontroloval vzduch. V obýváku to bylo silnější, ještě silnější v knihovně. Šel za tím zápachem ke dveřím svého studia, číchal jako pes. Silnější, stále silnější. Odemkl dveře, vešel do místnosti, rozsvítil a rozhlédl se kolem. Měl tam svůj krásný Studer se 64 kanály, nahrávací systém a stojany se zařízeními potřebnými pro zpracování audio-nahrávek. Na protější stěně bylo několik skleněných schránek s jeho milovanými sbírkami. Kytara, kterou Mick Jagger rozmlátil v Altamontu: milovaný Telecaster Keitha Richardse z roku 1950, kdy se začal hromadně vyrábět, s originálními elektronickými snímači. Naškrábané noty k písni „Imagine“ se skvrnami od kávy a obscénními malůvkami po okrajích. Jeho manželka prohlásila, že to studio vypadá jako Planet Hollywood. To ho ale vážně naštvalo. V tomhle prostoru se nachází jedna z největších sbírek memorabilií rocku vůbec. Místo, kde objevil demo Suburban Lawnmowers nahrané na čtyřstopém magnetofonu, které mu poslali ze Cincinnati. Tady poprvé slyšel Rappaha Jowlyho a cítil zvláštní mrazení na páteři. Cutforth měl výborný sluch. Dokázal rozpoznat zvuk velkých peněz. Nevěděl, kde k téhle schopnosti přišel, a ani ho to příliš nezajímalo.

Prostě to fungovalo, což bylo nejdůležitější.

Planet Hollywood, hergot. Odkud se kruci ten smrad táhne?

Šel po tom zápachu až k oknu se zrcadlovým sklem, které vedlo do studia. Určitě to bylo právě tam. Možná se některý přístroj přehrál.

Otevřel těžké zvukotěsné dveře. Zápach se kolem něj rozlil jako mastná mlha. Přes sklo si toho nevšiml, ale ve vzduchu v té místnosti byl lehký opar. A nebyl to jenom ten zápach po síře, teď to bylo něco mnohem horšího. Připomnělo mu to prasečí bahniště v horkém letním dni.

Rozhlédl se po studiu, podíval se na piano Bösendorfer a své milované Neumannovy mikrofony, na odizolované komory, stěny obložené akustickými dlaždicemi.

Snad si s tím studiem nepohrával nějaké prevít!

Cutforth prohledával očima místnost, zloba v něm soupeřila se strachem. Do jeho bytu se nemohl nikdo dostat. Nechal si namontovat špičkové zabezpečení. Když má člověk co do činění s různými syčáky a lidmi, kteří řeší problémy podnikání olovem a ne s pomocí právníků, opatří si především dokonalé bezpečnostní systémy.

Rozhlédl se. Všechno se zdálo být na svém místě. Nahrávací zařízení byly vypnuté. Položil dlaň na řadu mikrofonů: byly studené, všechny kontrolky zhasnuté. Ale co je tohle? Ve vzdáleném rohu leželo něco na podlaze.

Přešel tam, sehnul se ke světlému dřevu, sebral to. Byl to zub. Nebo spíš kel. Kel divočáka. Zkrvavený, ještě vlhký. Na jednom konci byla krvavá chrupavka.

Odhodil ho s obrovským odporem.

Byl tady nějaký hajzl.

Cutforth polkl a couvl. To není možné. Sem se nemohl nikdo dostat. Copak ty dveře sám nezamykal? Možná se to stalo včera, když to tady všechno ukazoval jednomu kšeftmanovi, chlápku, kterého ani pořádně neznal. V téhle branži člověk jedná se spoustou hodně podivných týpků. Rychle vzal kus hadru, zvedl jím ten zub, rozběhl se do kuchyně a odhodil do ho drtičky odpadků. Spustil ji a poslouchal, jak se tam rozemílá. Z té věci stoupal ukrutný zápach, až musel odvrátit obličej.

Ozval se pronikavý zvonek. Skoro proskočil zdí. Zhluboka se nadechl, přešel k domácímu telefonu a stiskl tlačítko.

„Pan Cutforth? Je tu nějaký policista a chtěl by s vámi mluvit.“

Cutforth se podíval na malou obrazovku vedle telefonu a uviděl policistu, něco přes čtyřicet, jak stojí na chodbě a přeshlapuje z nohy na nohu.

„V sobotu? Co chce?“

„To mi odmítá říci, pane.“

Cutforth nakonec dostal dýchání pod kontrolu. Představa, že právě v tuhle chvíli bude v jeho vlastním bytě policista, mu připadala docela vítaná. „Pošlete ho nahoru.“

Z větší blízkosti vypadal ten chlápek jako každý jiný policajt, napůl Ital a napůl Američan, navíc mluvil s přízvukem příslušníka pracující třídy z Queensu. Cutforth ho usadil na divan v obývacím pokoji a sám si sedl do křesla proti němu. Ten chlápek měl na uniformě domovenku Southamptonu, což jen potvrdilo jeho podezření. Jednalo se o Grovea. Neměl ten telefon vůbec brát.

Policista vyndal zápisník a pero, připravil diktafon.

„Žádné nahrávky,“ řekl Cutforth.

Policista pokrčil rameny, vrátil přístroj do kapsy. „Tady to nějak divně zapáchá.“

„Problémy s ventilací.“

Policista obrátil několik stránek v zápisníku, pohodlně se usadil a byl připravený pustit se do práce. Cutforth seděl v křesle, překřížil paže. „Tak jo, policisto Dee-Agusto, co pro vás mohu udělat?“

„Znal jste Jeremyho Grovea?“

„Ne.“

„Volal vám v časném ránu 16. října.“

„Vážně?“

„Na to se vás právě ptám.“

Cutforth uvolnil paže a překřížil nohy jednou, dvakrát. Už litoval, že toho policajta pustil dál. Jediným světlým rysem bylo, že policista nepůsobil zrovna bystrým dojmem.

„Odpověď zní ano, volal mi.“

„O čem jste mluvili?“

„Musím odpovídat na tyhle otázky?“

„Ne – alespoň v tuto chvíli. Pokud si přejete, můžeme si domluvit něco formálnějšího.“

Cutforthovi se vůbec nezamlouvalo, co slyší. Po chvilce přemýšlení řekl: „Není co skrývat. Mám sbírku hudebních nástrojů, rockové memorabilie a takové věci. Chtěl něco koupit.“

„Co?“

„Jenom jeden dopis.“

„Ukažte mi ho.“

Cutforthovi se podařilo potlačit překvapení. Vstal. „Pojďte se mnou.“

Vešli do studia vzadu. Cutforth se rozhlédl. „Tamhle.“

Policista popošel a zamračeně se podíval.

„Ten dopis napsala Janis Joplinová Jimu Morrisonovi, ale nikdy ho neposlala. Jen dvě řádky. Napsala mu, že v posteli byl nejhorší ze všech chlapů, co v životě měla.“ Cutforth se dokonce uchechtl.

Policista vyndal zápisník a začal si dopis opisovat. Cutforth obrátil oči ostentativně v sloup.

„A cena?“

„Řekl jsem mu, že není na prodej.“

„Vysvětlil vám, proč má takový zájem?“

„Jen že sbírá osobní předměty členů skupiny Doors. To je všechno.“

„A vám nevadilo, že volal v tak nekřesťanskou hodinu?“

„V hudební branži býváme hodně dlouho vzhůru.“ Cutforth přešel ke dveřím studia, otevřel je a jasně policistovi naznačil, aby vyšel ven. Ale on se ani nehnul. Zdálo se, že znovu čichá ve vzduchu.

„Ten zápach je skutečně velmi nezvyklý.“

„Zavolám údržbáře.“

„Přesně takový zápach byl na místě vraždy Jeremyho Grovea.“

Cutforth polkl. Co to říkal Grove? *Ten smrad je nejhorší. Skoro nedokážu ani normálně myslet.* Při tom telefonátu Grove řekl, že něco našel – hrudku masa obaleného srstí o velikosti golfového míčku. Zdálo se, že je živá... alespoň dokud ji Grove nerozšlápl a nespláchl do záchodu. Cutforth cítil, jak mu srdce v hrudi tluče, několikrát se pořádně nadýchl a pomalu vydechoval, jak ho to učili při hodinách zvládání stresu. Tohle je absurdní. Podělaný jedenadvacátý století. *Klid, Nigele.*

„Znáte Lockea Bullarda, pane Cutforthe? Nebo nějakého Raniera Beckmanna?“

Otázky vychrlil tak rychle, až Cutforth skoro fyzicky zavrával. Zavrtěl hlavou, doufal, že ho výraz ve tváři neprozradil.

„Stýkáte se s Beckmannem?“ tlačil na něj.

„Ne.“ Sakra, neměl sem toho policistu vůbec pouštět.

„A co Bullard? S tím se stýkáte? Co třeba takové přátelské klábosení o starých časech?“

„Ne, toho člověka neznám. Neznám nikoho z těch, co jste jmenoval.“

Policista něco dlouho zapisoval. Cutforthu udivilo, co ho inspirovalo k tak dlouhému záznamu. Cítil, jak mu stéká pot po skráních. S velkými potížemi polkl, ústa měl vyprahlá.

„Určitě mi o tom telefonátu nechcete říct nic víc? Víte, všichni ostatní, kdo s Grovem tu noc mluvili, tvrdí, že byl rozrušený. Hodně rozrušený. Nebyl zrovna v náladě kupovat rockové memorabilie.“

„Už jsem vám řekl všechno.“

Konečně se vrátili do obývacího pokoje. Cutforth se neposadil a ani nena-
bídl místo policistovi. Chtěl, aby už odešel.

„To vždycky máte v bytě takovéhle vedro, pane Cutforthe?“

Bylo tam vedro, Cutforth si toho všiml; dokonce i jemu bylo horko. Neodpověděl.

„Na místě Groveovy vraždy bylo také veliké horko, i když topení v celém domě bylo vypnuté.“ Policista se na něj tázavě zahleděl, ale Cutforth stejně nic neřekl.

Policista zabručel, sklapl zápisník, vrátil pero do koženého očka. „Být vámi, pane Cutforthe, příště bych odmítl odpovídat na otázky policisty bez přítomnosti vašeho právníka.“

„Proč?“

„Protože právník by vám poradil, že držet jazyk za zuby je lepší než lhát.“

Cutforth zíral na policistu. „Jak jste došel k názoru, že lžu?“

„Grove nesnášel rockovou hudbu.“

Cutforth při jeho odpovědi ztuhl. Tenhle policajt nebyl tak hloupý, jak vypadal.

„Vrátím se, pane Cutforthe. A všechno nahraju na pásek a mluvit budete pod přísahou. Mějte na paměti, že vědomá lež je vážný trestný čin. Tak či onak zjistíme, o čem jste s Grovem mluvili. Děkuji za váš čas.“

Jakmile výtah hučel cestou dolů, zvedl Cutforth roztřesenou rukou telefon a navolil číslo. Jediné, co potřeboval, byla sexy dovolená na pláži. Někde na úplně druhé straně zeměkoule. Znal jednu dívku v Phuketu, která umí naprosto úžasné věci. Zítra odjet nemůže – jeho největší klient Jowly má přijít udělat novou nahrávku. Ale potom může klidně zmizet a na ostatní klienty se vykašlat. Potřeboval odjet z města někam hodně daleko. Pryč od manželky. Pryč od tohoto policajta a jeho otázek. A hlavně pryč z tohoto bytu a z toho smradu...

„Doris? Tady Nigel. Chci si rezervovat let do Bangkoku. Na zítra večer, pokud je to možné, jinak prvním letadlem v pondělí ráno. Ne, jenom já. S limuzínou a řidičem do Phuketu. A najděte mi nějaký pěkný velký dům na pláži, něco skutečně bezpečného s kuchařem, služebnou, osobním trenérem, bodyguardem a tak. Nikomu nepodávejte informace o tom, kam jsem odjel, ano, Doris, miláčku? Jo, *Thajsko*... Já vím, že teď je tam hodně teplo, starosti s vedrem nechte na mně.“

To vždycky máte v bytě takovéhle vedro, pane Cutforthe?

Praštil telefonem a odešel do ložnice, na postel hodil kufr a začal vyndávat věci ze skříně: plavky, sako a kalhoty z česané vlny, sluneční brýle, sandály, peníze, hodinky, cestovní pas, telefon.

Nemůžou ho načapat při vědomé lži, když ho jednoduše nenajdou.

11

KDYŽ SERŽANT VINCENT D'AGOSTA VEŠEL ZADNÍM VCHODEM DO NEW-YORSKÉHO atletického klubu, byl nanejvýš rozladěný. Vrátný u vchodu z Central Park South ho zastavil – i když měl dokonce kravatu jako součást slavnostní uniformy – a poslal ho kolem k zadnímu vchodu proto, že není členem. To znamenalo, že se musel vrátit na Šestou avenue, obejít jeden blok a vrátit se 58. ulicí, celkem skoro 400 metrů.

Cestou D'Agosta tiše klel. Cutforth lhal, tím si byl jistý. Hodně riskoval, když jen tak naslepo tvrdil, že Grove nesnáší rockovou hudbu, ale Cutforth prozradily oči. Stejně i po tom nepříjemném rozhovoru si D'Agosta dobře uvědomoval, že mezi ním a tím bohatým bastardem Cutforthem stojí celý právní systém. Milbankeová pusu nezavřela: chtěla donekonečna žvanit o svém smaragdovém náhrdelníku. Ta bláznivá ženská mu neposkytla jediné slušné vodítko. A teď se tady nedobrovolně prochází kolem městských bloků na Manhattanu. *Hergot.*

Konečně došel k zadnímu vchodu do atletického klubu, stiskl přivolávací služebního výtahu – jediného, který tam byl –, a když se po třiminutovém čekání se skřípotem a sténáním konečně otevřel, navolil devítku. Výtah pomalu stoupal, vrzal a sténal, až se konečně sípavě otevřely dveře. D'Agosta vyšel do šeré chodby – na luxusní klub tam byla hodně velká tma – a nechal se vést malým dřevěným ukazatelem se zlatou rukou s nataženým prstem k nápisu *Kulečník*. Ve vzduchu se vznášela slabá vůně doutníků, až dostal chuť na dobré havano. Před odjezdem do Kanady ho jeho žena neustále otravovala, aby přestal kouřit. Ale teď možná zase začne. Sakra, vždyť už nemá důvod nekouřit.

Jak pokračoval chodbou dál, byla ta vůně stále silnější.

Prošel dveřmi do prostorné místnosti s velkými okny. Další strážce pořádku hned vyskočil od malého stolku: „Pane!“ D'Agosta si ho nevšímal a rozhlížel se po místnosti. Nakonec uviděl osamělou temnou postavu zahalenou v dýmu, sehnutou nad nejvzdálenějším biliárovým stolem.

„Mohl bych se vás zeptat, co si přejete, pane –?“

„Nemohl.“ D’Agosta se protáhl kolem hlídače a procházel kolem kulečnickových stolů, nad nimiž byly nízko zavěšené lampy, které vrhaly záplavu světla na smaragdové sukno. Bylo šest hodin večer a za okny se rýsoval temný obdélník Central Parku. New York prožíval ten magický okamžik pološera, kdy není ani světlo ani tma, kdy zář města splývá se září oblohy nad ním.

D’Agosta se zastavil asi tři metry od toho muže a vyndal zápisník. Otevřel ho a napsal *Bullard, 20. října*. Potom počkal.

Předpokládal, že Bullard vzhledne a zaregistruje ho, ale nestalo se tak. Místo toho se muž sklonil ještě blíže k zelenému suknu, obličej skrytý ve stínu, a šťouchl do další koule. Rychlým pohybem zápěstí nakřídoval tágo, obešel stůl a znovu šťouchl. Takový stůl D’Agosta ještě nikdy neviděl. Byl mnohem větší, s menšími kapsami a menšími koulemi jen dvou barev: červené a bílé.

„Pan Bullard?“

Muž si ho nevšimal, přešel, aby udělal další šťouch. Měl mohutná záda a široká ramena, hedvábná látka obleku je těsně obepínala. Jasně rozeznal D’Agosta jen žhavý pahýl doutníku a dvě velké šlachovité ruce, které se ukázaly v kruhu světla, žíly na jejich hřbetech silné a zkroucené jako modré žížaly. Na jedné ruce měl dva okázalé zlaté prsteny. Muž šťouchl do koule, poodešel a znovu šťouchl.

Právě když D’Agosta chtěl znovu promluvit, muž se najednou narovnal, otočil, vyndal doutník z úst a řekl:

„Co chcete?“

D’Agosta neodpověděl hned. Minutu si prohlížel obličej toho muže. Dost možná po božím světě nechodí ošklivější člověk. Měl obrovskou, snědou hlavu, a i když tělo, na kterém byla posazena, se zdálo masivní a silné jako tělo grizzlyho, stejně hlava vypadala nadměrně veliká. Dlouhá úzká čelist s vystouplými svaly vybíhala ke dvěma zvlněným ušním boltcům. Uprostřed mezi nimi byly suché masité rty, proti tmavé pleti bílé: zvlášť nepěkná kombinace. Nad tím vyčníval silný jamkovitý nos. Masivní huňaté obočí přechýlalo přes pár vpadlých očí, dál ustupovalo trochu sražené čelo vzhůru k plešaté kupoli poseté pihami a jaterními skvrnami. Ten muž působil dojmem člověka s nesmírně hrubou silou a sebejistotou v tělesném i duševním slova smyslu. Když se pohnul, modré hedvábí šustilo a jeho pohyby byly těžkopádné a obezřelé jako pohyby tažného koně s vypracovanými svaly.

D’Agosta si olízl rty. „Chtěl bych vám položit několik otázek.“

Bullard se na něj chvíli díval, potom znovu vložil doutník do úst, naklonil se nad stůl a lehce šťouchl do jedné koule.

„Jestli vás to tady příliš rozptyluje, můžeme se sejít ve městě.“

„Minutku.“

D'Agosta si zkontroloval hodinky. Ohlédl se a uviděl zřízence, který je sledoval z druhé strany místnosti. Ruce sepal před tělem jako ceremoniář v kostele a nasadil spokojený škleb.

Bullard teď přešel tak, že stál k D'Agostovi zády, a jak se nahnul nad stůl, napjaté hedvábí se vyhrnulo, takže vykoul kousek sněhobílé bavlněné košile a šle. Další jemný štouch, znovu šustění hedvábí.

„Bullarde, vaše minutka uplynula.“

Bullard zdvihl tágo, nakřidoval konec a sklonil se. Ten prevít se skutečně chystal k dalším několika štouchům.

„Hrozně mě štvete, víte to?“

Bullard štouchl a obešel stůl, aby mohl pokračovat. „V tom případě byste nejspíš potřeboval absolvovat kurz sebeovládání.“ Pohnul tágem dozadu a dopředu a potom nejjemnějším možným štouchem postrčil kouli asi o osm centimetrů, takže narazila do další.

To stačilo. „Bullarde, ještě jeden štouch, nasadím vám želízka a vyvedu vás hlavním vchodem kolem vrátného a všech, kdo náhodou půjdou kolem. Povedu vás po Central Park South na Columbus Circle, kde jsem zaparkoval policejní vůz. A potom si rádiem zavolám posilu a nechám vás stát na obrubníku na Columbus Circle s rukama spoutanýma za zády, a to všechno v sobotu odpoledne, dokud nedorazí posila.“

Bullardova ruka se zastavila na tágu. Potom se narovnal, měl napjaté svaly na čelisti. Sáhl do saka a volil číslo na mobilu. „Myslím, že jednoduše řeknu starostovi, jak mi jeden z jeho podřízených právě vyhrožoval velmi jasnými výrazy.“

„To udělejte. Jen pro případ, kdybyste si nevšiml, jsem z policejního oddělení v Southamptonu a na vašeho starostu se můžu vykašlat.“

Bullard zvedl telefon k uchu a do úst vložil doutník. „Potom jste ovšem mimo svoji jurisdikci a zatčením mi vyhrožuje člověk, který na to nemá právo.“

„Jsem přidělený styčný důstojník Federálního vyšetřovacího úřadu, Jižní okresek manhattanské kanceláře.“ D'Agosta otevřel náprsní tašku, vyndal jednu z karet, které mu dal Pendergast, a hodil ji na biliárový stůl. „Pokud si chcete stěžovat u inspektora, je to zvláštní agent Carlton a tady je jeho číslo.“

To nakonec zabralo. Bullard pomalu a obezřele zavřel telefon. Potom odhodil ještě kouřící doutník do plivátka v rohu. „Tak dobře. Podařilo se vám upoutat moji pozornost.“

D'Agosta vyndal zápisník. Nehodlal už ztrácet víc času.

„Šestnáctého října ve dvě hodiny dvě minuty v noci volal na vaše soukromé číslo, které není uvedeno v seznamu, Jeremy Grove. Patrně na vaši jachtu. Hovor trval čtyřicet dva minut. Je to tak?“

„Na takový hovor si nevzpomínám.“

„Jo?“ D'Agosta vytáhl ze zápisníku fotokopii jeho telefonních spojení a ukázal mu ji. „Záznamy telefonní společnosti ukazují něco jiného.“

„Nemusím se na to dívat.“

„Kdo jiný v té době mohl vzít telefon? Rád bych slyšel jména těch, kdo tam byli. Přítelkyně, kuchařka, chůva, kdokoli.“ Přichystal si pero.

Dlouhé ticho. „Tou dobou jsem byl na jachtě sám.“

„Takže kdo zvedl telefon? Kočka?“

„Už vám neodpovím na žádnou otázku bez přítomnosti svého právníka.“

Hlas měl ten chlap stejný jako obličej, hluboký a zjizvený. Když mluvil, jako by mu škrtal sirkou po páteři. „Já vám něco řeknu, pane Bullarde: vy jste mi právě lhal. Lhal jste policistovi. To je maření výkonu spravedlnosti. Můžete zavolat svého právníka, jestli chcete, ale z vnitřního města, protože já vás teď odtud doprovodím. To chcete? Nebo že bychom to zkusili ještě jednou?“

„Tohle je klub gentlemanů a byl bych vám vděčný, kdybyste zbytečně nezvyšoval hlas.“

„Víte, já jsem maličko nedoslyšavý a navíc nejsem gentleman.“

Čekal.

Bullardovy bílé rty se zkřivily v cosi, co možná měl být úsměv. „Teď, když se o tom zmiňujete, si vzpomínám, že mi Grove telefonoval. Hodně dlouho jsme se neslyšeli.“

„O čem jste mluvili?“

„Tak různě.“

„Tak různě.“ D'Agosta si zapsal: *Tak různě*. „Dvačtyřicet minut?“

„Říkali jsme si, co je nového a tak.“

„Jak dobře jste znal Grovea?“

„Párkrát jsme se potkali. Nebyli jsme přátelé.“

„Kdy jste ho viděl poprvé?“

„Před lety. Nevzpomínám si.“

„Ptám se znovu, o čem jste mluvili?“

„Říkal mi, co v poslední době dělá –“

„A co to bylo?“

„Nepamatuju si přesně. Psal články, pořádal večírky a tak.“

Úplně jako Cutforth: ten prevít lhal, lhal, lhal. „A vy? Co jste mu vyprávěl?“

„V podstatě totéž. Mluvil jsem o své práci, o společnosti.“

„Co bylo důvodem toho telefonátu?“

„To se budete muset zeptat jeho. Jen jsme poklábosili.“

„On vám volal po půlnoci, jen abyste poklábosili?“

„Přesně tak.“

„Jak to, že znal vaše číslo? Nejste v seznamu.“

„Nejspíš jsem mu ho někdy dal.“

„Já myslel, že nebyl váš přítel.“

Bullard pokrčil rameny. „Možná mu ho dal někdo jiný.“

D'Agosta se zadíval na Bullarda. Stál stranou, napůl ve stínu, napůl ve světle. Stále ještě neviděl tomu muži do očí.

„Připadalo vám, že má Grove strach nebo se něčeho obává?“

„To bych neřekl. Opravdu si nepamatuju.“

„Znáte Nigela Cutfortha?“

Okamžik trvalo, než Bullard odpověděl. „Ne.“

„A co Raniera Beckmanna?“

„Ne.“ Tentokrát bez pomlky.

„A hraběte Isidora Fosca?“

„To jméno je mi povědomé. Myslím, že jsem ho jednou nebo dvakrát viděl na společenských stránkách.“

„Lady Milbankeovou? Jonathana Fredericka?“

„Ne a ne.“

Bylo to beznadějně. D'Agosta věděl, kdy je poražen. Sklapl zápisník. „Ještě s vámi nejsme hotoví, pane Bullarde.“

Už byl znovu otočený k biliárovému stolu. „Ale já s vámi docela určitě ano, seržante.“

D'Agosta se otočil na patě a potom se zarazil. „Doufám, že nemáte v úmyslu vyjet si na výlet někam za hranice, pane Bullarde.“

Ticho. D'Agosta to povzbudilo, a tak pokračoval stejným směrem. „Mohl bych vás prohlásit za důležitého svědka a omezit váš pohyb.“ D'Agosta věděl, že nic takového zařídit nemůže, ale šestý smysl mu napovídal, že řal do živého. „Jak by se vám to líbilo?“

Zdalo se, že Bullard neslyšel, ale D'Agosta věděl, že ano. Obrátil se a zamířil k východu, kolem velikých zelených stolů s maličkými kapsami. Ve dveřích se zastavil a upřeně se zadíval na zřízence. Úšklebek mu zmizel z tváře, najednou měl v obličeji zcela neutrální výraz.

„Co je tohle za hru? Biliár?“

„Kulečník, pane.“

„Kulečník?“ D’Agosta na něj upřeně zíral. Dělal si z něho legraci? Znělo to trochu, jako kdyby si prostitutka řekla o příplatek. Ale mužův obličej neprozrazoval vůbec nic.

D’Agosta odešel z místnosti, nastoupil do výtahu a sjel dolů. Ať se jde vrátit se svými pravidly vycpat.

Poslední večerní světlo ve velké biliárové místnosti v Newyorském atletickém klubu pomalu pohasínalo. Locke Bullard stál nad stolem, tágo v ruce, už neviděl na stůl ani na koule. Uplynulo šedesát sekund. A potom položil tágo na stůl, přešel k baru a zvedl telefon. Něco se musí udělat, hned teď. Má důležité obchodní jednání v Itálii a nikdo – a už vůbec ne tenhle arogantní seržant – mu v něm nezabrání.

12

D'AGOSTA SE ZASTAVIL NA SCHODECH NEWYORSKÉHO ATLETICKÉHO klubu a podíval se na hodinky. Teprve půl sedmé. Pendergast ho požádal, aby v devět hodin přišel na místo, kterému říkal „rezidence na okraji města“. Chtěl si s ním porovnat poznámky o výsleších, které ten den udělali. Pro kontrolu si sáhl do kapsy, našel klíč, který dostal od Pendergasta. V devět. Měl ještě spoustu času. Pokud si dobře vzpomínal, na rohu Broadwaye a 61. byla šerá irská hospůdka Mullin's, kde se dal koupit slušný hamburger. Mohl by povečeřet a dát si jedno chlazené.

Podíval se zpátky do vestibulu a všiml si arogantního vrátného, který ho předtím poslal k zadnímu vchodu, a záměrně se ještě chvílku zdržel na schodech. Muž byl ve své kukani, zrovna zavěsil sluchátko interního telefonu a díval se na D'Agosta se ztrápeným výrazem na scvrklém obličejí. Občas se zdá, že člověk může dělat vrátného na Manhattanu, jen pokud je už starý, zkostnatělý hovňous.

Když D'Agosta zvolna sešel ze schodů a zabočil na Central Park South, v myšlenkách se vrátil k Pendergastovi. K čemu hergot potřebuje dům na okraji města? Podle toho, co slyšel, je jeho byt v Dakotě stejně větší než většina domů. Vytáhl z kapsy kartičku: Riverside Drive 891. Která ulice ji křížuje? Nejspíš to bude jedna z těch elegantních budov na Riverside Park nahoře kolem 96. Už byl z New Yorku hodně dlouho pryč. Když mu kdysi zadali adresu kterékoli avenue, dokázal z hlavy vypočítat, která ulice ji kříží.

Hospoda Mullin's byla přesně tam, kde si ji pamatoval, trochu víc než jen šeré průčelí s dlouhým barem a starými dřevěnými stoly u protější stěny. D'Agosta vešel, srdce mu pookřálo při myšlence na pravý newyorský cheeseburger, napůl propečený, ne ten přelácaný s avokádem, camembertem a dalšími exotickými zbytečnostmi, jak ho prodávají v Southamptonu za patnáct dolarů.

Po hodině, dobře najedený, vyšel z hospůdky a vydal se severním směrem na stanici metra na Šedesáté šesté. I v půl osmé po ulicích uháněl milion aut, závodily a troubily. Kouřící změt oceli a chrómu. Dokonce jedna „šunka“ z éry